DARCY LOWELL

Speră în ziua de mâine

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Paikea era asemenea tuturor orășelelor din Noua Zeelandă. Cele câteva magazine amplasate pe străzile principale sunt un amestec între vechiul stil arhitectural și cel nou. Clădirea poștei era o construcție din lemn, aflată acolo după toate aparențele din timpuri imemorabile. Intrând înăuntru și simțind sub picioare podeaua de scânduri care scârțâia la fiecare atingere, Lin fu izbită de contrastul acestei imagini cu ziua însorită de afară.

După ce-și obișnui puțin ochii cu lumina slabă, fata căută din priviri pe cineva care să-i dezvăluie dilema în care se găsea.

La unul dintre ghișee, un tânăr înalt și nervos bătea agitat din deget, indicând ceva pe o coală plină de semne, așezată pe masa din fața unei funcționare blonde și speriate. După ce bărbatul înșirui o serie întreagă de insulte la adresa ei, femeia

dispăru după perdeaua din spatele mesei, dar se întoarse imediat, însoțită de un angajat mai în vârstă.

– S-a produs o eroare, într-adevăr, se adresă acesta tânărului înalt, care bătea acum, din picior, în culmea agitației. Ne pare foarte rău, domnule…

– N-are importanță… Doar că trebuie să rezolvați cât mai urgent chestia asta, m-ați auzit?

– Da, da, bineînțeles și vă vom înștiința.

– Mulțumesc, spuse foarte apăsat lunganul și se întoarse atât de brusc, încât, izbindu-se cu putere de Lin, o călcă pe picior.

Fata se dezechilibră imediat din cauza șocului și dacă tânărul n-ar fi susținut-o în acea clipă, cu niște reflexe formidabile, s-ar fi prăbușit desigur pe podea. Bărbatul o privi din cap până-n picioare, cu o expresie care vroia să-i spună că nu era decât o proastă, dar Lin nu fu deloc surprinsă de reacția lui.

După ce tânărul se îndepărtă, Lin se apropie de ghișeu și se adresă blondei, care își reluase surâsul profesional.

– Fiți, vă rog, amabilă… Ați putea să-mi spuneți unde este strada Hokianga? Am o hartă, dar nu este prea detailată, continuă ea în timp ce scotea din poșetă harta cu pricina.

Blonda privi cu atenție străzile însemnate pe cartonul subțire, după care puse un deget pe una dintre linii.

Lin îi mulțumi și se întoarse în parcarea din fața clădirii,

unde se urcă din nou în mașina pe care și-o cumpărase de curând și pe care o îngrijea cu cea mai mare atenție.

Porni, așadar, în direcția indicată de tânăra funcționară a poștei, încercând din răsputeri să-și păstreze calmul în traficul dificil și aglomerat la acea oră.

După ce străbătu o bună bucată din drum, se întrebă dacă nu cumva era cazul să dea înapoi…Întinse mâna spre poșeta pe care o pusese cu grijă alături și încercă să scoată de acolo anunțul pe care-l tăiase din ziar. În momentul următor însă, renunță… Îl citise oricum de nenumărate ori până atunci, astfel încât îl știa pe dinafară:

„ Căutăm persoană sănătoasă pentru menaj și ajutor copil preșcolar. Oferim cameră proprie, cu televizor. Weekendurile libere. Salariu atractiv. CV-ul la R. Wingard, R.D.Paikea."

Wingard, Paikea, repetă Lin de nenumărate ori…

Era o șansă pe care nu vroia s-o piardă.

Nu avea nicio recomandare și nu mai făcuse niciodată o astfel de muncă, dar știa să gătească și să curețe o casă.

Scrisese astfel toate acestea pe hârtie, adăugase vârsta – douăzeci și trei de ani – menționase că îi plăceau copiii și că iubea viața la țară. De asemenea, nu uită să adauge că era sănătoasă și puternică și că își dorise de mult o astfel de muncă.

Ezită dacă să specifice faptul că era licențiată în Arte.

Până la urmă, totuși, adăugă și acest amănunt.

După ce puse scrisoarea la poștă, așteptă cu nerăbdare

răspunsul și, când peste zece zile telefonul sună în sfârșit și doamna Wingard o întrebă dacă aplicase pentru acea slujbă, Lin răspunse cu o voce gâtuită de emoție:

– Da…

Imediat apoi, se rugă Cerului ca glasul de la celălalt capăt al firului să-i spună că e angajată.

Doamna Wingard o anunță după aceea că aveau nevoie urgent de ea, așa că o așteptau, dacă era posibil, la începutul săptămânii viitoare.

– Vă amintesc faptul că e vorba de un copil preșcolar, continuă vocea de la celălalt capăt al firului, care uneori, ca toți copiii de vârsta lui se comportă ca un mic monstru, dar asta nu poate fi o problemă pentru o femeie tânără, inteligentă și sănătoasă, încheie ea.

Lin începu să se uite cu mai multă atenție la pietrele de kilometraj de la marginea drumului. Se afla în Treasor. Continuă să accelereze până când văzu în sfârșit numele fermei pe care o căuta. Drumul coti ușor și, în curând, se află în fața unei parcări circulare din fața unei case solid construite, cu o verandă largă care părea adăugată la mult timp după finalizarea locuinței inițiale.

Grădina din vecinătatea casei era destul de neîngrijită, dar poarta nouă și vopsită în alb avea un aspect mai mult decât decent.

Lin opri, emoționată, și când coborî fu întâmpinată de un

câine mare și bătrân, care sări lătrând de mama focului pe gardul care înconjura grădina.

– Remus, vino-aici, băiete, strigă femeia care ieși repede din casă.

Câinele se supuse și Lin se apropie de poartă, zâmbind.

– Bună. Eu sunt Teresa Wingard. Tu ești Lin, nu-i așa? Nu trebuie să te sperii de Remus. E prea bătrân ca să mai poată mușca, adăugă femeia.

– Nu m-am speriat, spuse Lin, deși contrariul spuselor ei era mai mult decât evident.

– Haide înăuntru, replică stăpâna casei. Ne vom ocupa de bagajele tale mai târziu.

Lin fu condusă în baie pentru a-și spăla mâinile, iar când se întoarse în bucătărie, ceaiul era pus deja în cești.

Doamna Wingard aduse și un platou cu biscuiți făcuți în casă, după care se așezară amândouă pe bancheta din fața mesei.

Lin o privi zâmbind, observând abia acum cât de drăguță era, deși avea în jur de patruzeci de ani. Era destul de slabă, cu un păr negru și bogat deosebit de frumos, cu toate că îi apăruseră câteva fire albe pe la tâmple.

– Bea, spuse ea simplu, împingând una dintre cești spre Lin, în timp ce ochii, albaștri și mari, o fixară cu atenție.

– Mulțumesc, doamnă Wingard, replică Lin cu timiditate.

– N-ai pentru ce. Spune-mi Teresa.

Lin făcu un semn din cap, în sensul că era de acord, după care luă ceșcuța de ceai cu ambele mâini și o duse ușor la buze.

– Pari obosită, continuă doamna Wingard. Ai prânzit?

– Da, am oprit o oră la Tauranga. După încă o ceașcă de ceai, mă voi simți perfect.

Ș așa se și întâmplă.

– Ai putea să-mi spui mai exact în ce va consta munca mea? întrebă Lin, mai întremată acum.

– Să te ocupi de casă, în principal. Avem două fete… Susan, care are cincisprezece ani și Tracy – care acum are șaisprezece ani. Cum sunt studente amândouă, nu prea au timp să se ocupe de treburile gospodărești. În plus, am și un băiat de doisprezece ani… Îl cheamă Davy. Problema cea mare e Scotty, care abia a făcut trei ani. Acum doarme, de prânz. Nu reușesc întotdeauna să-l conving să se vâre-n pat la ora asta, dar ieri am fost la o aniversare și s-a cam obosit. Pot să-ți spun că avem mare nevoie de tine, pentru că soțul meu s-a accidentat foarte grav, cu puțin timp în urmă. Ceea ce-ți cer însă înainte de toate, e să ai grijă de Scotty când sunt eu plecată. E-n regulă?

– Da. Soțul tău e în spital, acum?

– Nu, dar umblă încă în cârje. Azi e plecat la Paikea, pentru un examen medical.

În acel moment, ușa se deschise și un băiețel grăsuț, îmbrăcat doar într-o pereche de chiloței albi, se duse direct în brațele Teresei.

Aceasta începu să râdă și-l ridică pe genunchi.

– El e Scott, continuă ea. Salut-o pe Lin, Scotty.

Copilul se uită o clipă spre tânăra necunoscută, după care-și puse capul pe pieptul mamei lui și îngăimă somnoros:

– Bună…

Teresa râse din nou, apoi adăugă:

– Iartă-ne câteva minute, Lin… Trebuie să-l îmbrac pe Scotty. După aceea îți voi arăta camera ta.

În timp ce femeia și micuțul ei ieșiră, Lin se ridică și făcu puțină ordine pe masă. Spălă ceșcuțele pentru ceai, le așeză în ordine în bufet, în locul în care observă că obișnuia Teresa să le țină, apoi se așeză din nou pe scaun, uitându-se gânditoare pe fereastră.

– Scotty, te rog să-i arăți Linei camera ei, spuse doamna Wingard, reintrând surâzătoare în bucătărie.

Băiețelul se conformă și o luă la fugă pe holul îngust, uitându-se peste umărul lui firav, pentru a se asigura că Lin îl urmează.

Camera care-i fusese rezervată părea o anexă a casei, dar era luminoasă și primitoare, deși era mobilată doar cu un pat, un dulap, o masă și două scaune. Nu lipsea nici televizorul, așezat într-unul dintre colțuri, pe un suport simplu, pentru că, așa cum observase Lin imediat ce intrase, cu toate că nu era deloc luxos, interiorul nu era lipsit de confort.

– Baia e la capătul holului, spuse doamna Wingard,

arătându-i cu mâna direcția în care se afla încăperea cu pricina. E folosită și de celelalte fete, deși mai e o baie la etaj. Eu și cu soțul meu, avem una doar pentru noi, lângă dormitor.

Scotty o prinse pe Lin de mână:

– Hai să-ți arăt camera mea, spuse el, trăgând-o încet.

Teresa zâmbi, impresionată și bucuroasă văzând că fiul ei se atașase deja de nou-venită.

Lin îl urmă veselă, iar când dădu cu ochii de camera zugrăvită simplu în alb, dar plină de jucării, zâmbi cu admirație.

Era de-acum sigură că nu-i va fi greu să aibă grijă de casă, iar băiețelul, de-a dreptul fermecător, îi cucerise deja inima.

După asta, Lin îi sugeră Teresei că era timpul să-și aducă bagajele din mașină, dar aceasta îi răspunse cu zâmbetul ei obișnuit:

– Uită pentru moment de ele. Soren se va întoarce curând și se va ocupa el de această problemă.

Peste câteva minute, își făcură apariția și cele două fete, iar Teresa făcu prezentările.

În momentul următor, ușa de la intrare se deschise cu zgomot și Davy le salută plin de bună dispoziție.

Copiii Teresei erau foarte drăguți și veseli, așa încât Lin începu să se simtă deja ca acasă.

După alte câteva minute, se auzi o mașină oprindu-se în fața casei și doamna Wingard spuse mulțumită:

– Soren l-a adus pe Ray…

Lin nu întrebase până atunci cine era Soren, dar își spuse că era probabil vreun vecin de la una din fermele din apropiere.

Davy ieși imediat să-și întâmpine tatăl, iar cele două fete se îndreptară spre camerele lor.

– Totul merge spre bine, după cum ne-a asigurat medicul, se auzi o voce groasă, dar plăcută, în timp ce Lin curăța chiuveta din bucătărie.

Când se întoarse, nu mică îi fu surpriza să constate că bărbatul care vorbise nu era altul decât tânărul înalt de care se ciocnise dimineață, în clădirea poștei.

Peste alte câteva momente intră un alt bărbat, care se deplasa cu greutate, sprijinit în niște cârje.

– Ray, spuse doamna Wingard, ea e Lin. A sosit acum o oră.

Femeia se întoarse apoi spre bărbatul mai tânăr, după care din nou spre fata care încremenise lângă chiuvetă.

– Lin… Acesta e cel mai mare dintre copiii noștri: Soren.

Fiul lor! își spuse tânăra, nevenindu-i să creadă. Nu era posibil, își repetă ea în gând. Bărbatul acesta are pe puțin treizeci de ani.

– Ah, dar e de necrezut, spuse ea cu voce tare. Nu ești atât de bătrână pentru a avea un fiu de vârsta lui Soren, comentă ea.

Lin nu-l privi nicio clipă pe bărbatul înalt, care stătea întors spre ea doar pe jumătate, dar fu conștientă încă de la început, de privirile pe care i le arunca el.

Teresa schimbă câteva ocheade amuzate cu Ray, dar nu spuse nimic.

În schimb, Soren interveni cu același ton pe care-l folosise când i se adresase blondei de la poștă:

– Văd că ești foarte directă, domnișoară… Într-adevăr, Teresa e mama mea vitregă.

– Eu nu m-am simțit niciodată așa, replică Teresa, uitându-se cu tristețe la Soren.

Apoi, femeia zâmbi din nou și se întoarse către Lin:

– Nu sunt mulți cei care realizează că între mine și Soren nu e o diferență de vârstă prea mare. Când s-a născut el, eu aveam treisprezece ani. Mă simt foarte flatată că tu ți-ai dat seama că n-am chiar atât de mulți ani, pentru a-i putea fi mamă.

Soren își luă pentru prima oară ochii de pe fața proaspetei lor menajere și o țintui pe Teresa cu o privire mirată:

– Nu m-am gândit niciodată că te-ar putea deranja că sunt considerat fiul tău, spuse el, pe un ton extrem de dur. Dar… Da, probabil e neplăcut că lumea crede că ești mai bătrână decât ești de fapt, imaginându-și că ești mama unui vlăjgan copt, ca mine.

– Ah, nu mă deranjează deloc, Soren, nu spune asta, prostuțule. Am fost întotdeauna foarte mândră de băiatul meu mai mare. Apropo, Soren, avem o slujbă pentru cineva voinic, așa ca tine. Să aduci în casă valizele din mașina domnișoarei Lin. Ești de acord să le pui în camera ei?

– Bineînțeles, răspunse Soren.

– Cheile, îi strigă Lin, văzându-l ieșind ca la comandă. Le-am uitat în mașină, adăugă ea, amintindu-și brusc și alergă după el.

– Sper să nu se mai întâmple una ca asta… Nu de alta, dar micuțul Scott s-ar putea să vrea să facă o plimbare.

– Nu, nu se va mai întâmpla, răspunse Lin, deschizând portbagajul.

– Se vede că ești fată de la oraș, replică Soren, prinzând voinicește cele două valize și îndreptându-se cu ele spre camera noii locatare.

Lin îl urmă cu pași mărunți, oprindu-se timid în ușa încăperii care-i fusese rezervată.

– Mulțumesc, domnule Wingard.

– Soren, replică el. De la ce vine Lin?… De la Lynette?

– De la Melinda. Nu folosesc însă niciodată numele meu de botez întreg.

– De ce? Ți se potrivește foarte bine.

Din tonul lui, era clar că nu-i făcuse un compliment. Nici ei nu-i plăcea numele Melinda și-l asociase întotdeauna cu fetele cam găgăuțe. După cum o privise până acum, era clar că-i împărtășea părerea și tocmai de aceea îi spusese că i se potrivea acest nume.

Lin începu să simtă că-i era greu să-l suporte și-și propuse să-l evite cât mai mult cu putință, de acum încolo.

Sentimentul de confort pe care-l avusese la vederea casei,

dispăru astfel cu desăvârșire, iar când se întâlni din nou cu Soren mai târziu, la bucătărie, Lin știu că între ei doi se instalase deja o tensiune pe care nu o va putea suporta cu ușurință.

Lin nu mai fusese niciodată, înainte, atât de antipatizată. Nu era sigură că fusese iubită, dar, oricum, cu certitudine, nimeni n-o urâse.

– Soren e un nume neobișnuit. E scandinav? întrebă ea, pentru a mai încălzi relația dintre ei.

Ceva aproape imperceptibil se schimbă brusc în expresia lui, ca și cum ar fi fost acoperit dintr-o dată de o peliculă de gheață.

– Da, cred că da.

Ray Wingard avea un cu totul alt tip de față, foarte asemănătoare cu a fiicei lui mai mari, cu trăsături mult mai fine și mai armonioase, fără nimic scandinav în ele.

Soren avea maxilarele foarte puternice, asemenea unui viking, iar ochii de culoarea fiordului nordic, nu-i moștenea în mod evident de la tatăl său.

Nu-l întrebă nimic despre mama lui, dar, după ce-l privi, câteva clipe, gânditoare, îi spuse:

– Nu semeni deloc cu tatăl tău, nu-i așa?

– Nu, niciun pic, răspunse el, ca și cum asta i-ar fi făcut o mare bucurie, după care ieși.

Lin îl urmări cu privirea, întrebându-se ce anume făcuse sau

spusese că reușise să și-l facă dușman și încă unul foarte puternic.

Dar poate doar își imagina, reflectă ea, pentru că era îngrozitor de tensionată. Nu era posibil s-o urască, de la prima vedere… Nu putea crede că i se întâmplase una ca asta…

Capitolul 2

Trecuse o oră de când Lin începuse să-și despacheteze lucrurile când, gândindu-se că e ora la care trebuia mulse vacile, se hotărî să se-ntoarcă în bucătărie.

Ray nu se mai afla acolo, dar Teresa curăța cu dexteritate niște cartofi deasupra unui ziar, azvârlindu-i apoi în chiuvetă, pentru a fi spălați.

– Nu e ora mulsului? întrebă Lin, de cum intră.

Teresa surâse cu căldură:

– Astăzi se ocupă de toate astea Soren și Davy. Tu du-te în sufragerie și ține-i companie lui Ray. Cred că ești obosită, după drumul pe care l-ai făcut până aici.

– Nu mai sunt obosită, răspunse Lin. Am nevoie doar de o ceașcă de ceai. Dacă tot sunt aici, eu zic să-mi încep munca.

– Ah, vei începe de mâine, când vei fi mai odihnită, replică

Teresa. Aș vrea să te relaxezi puțin, pentru că, deși acum arăți mai bine, trebuie să știi că m-am cam speriat când te-am văzut, la început. Erai incredibil de palidă. Așa că ia-o mai încet, azi.

– Lasă-mă, te rog, să te-ajut.

Soren, care tocmai apăruse în pragul bucătăriei și auzise ultimele fraze schimbate între cele două femei, spuse iritat:

– Pe toți dracii, Ma, las-o să facă munca pentru care a venit și pentru care e plătită. Nu e cazul să faci pe dădaca și cu ea! Ai deja destui copii de îngrijit.

– Soren! exclamă Teresa, enervată.

– Are dreptate, interveni Lin. E cazul să-mi încep munca.

– Nu. Nu de astăzi, replică femeia și adăugă întorcându-se spre Soren:

– N-ai văzut-o cum arăta când a venit. E un drum lung de la Auckland până aici. Nu voi fi de acord niciodată cu sclavagismul. La noapte se va odihni și mâine, odihnită, va începe munca. Du-te, acum, să mulgi vacile. Davy te va ajuta.

Soren ieși nemulțumit, aruncându-i tinerei o privire încruntată.

– Ma, îți spune? întrebă Lin, surâzând.

– Da. La început, a fost doar un joc. E o poveste lungă. Nu cred că e cazul să asculți acum toată istoria familiei noastre, zâmbi Teresa.

– Spune-mi cu ce te pot ajuta, atunci, răspunse Lin, dându-și seama că nimeni nu începe să-și isorisească viața din

prima zi în care te-a întâlnit.

– Cerule, ești la fel de încăpățânată ca și Soren. Du-te în sufragerie și stai cu Ray, o să fie fericit să mai afle și el niște noutăți.

Acesta citea ziarul când intră Lin, dar îl puse imediat jos când ea se așeză pe scaun lângă el, explicându-i ce ordine a primit.

– Eu aș fi vrut s-o ajut și așa spunea și Soren, dar Teresa – doamna Wingard – mi-a spus că e mai bine să încep munca doar de mâine.

– Sunt sigur că nu va fi nicio problemă dacă îi vei spune Teresa, Lin.

– Da, așa mi-a cerut și ea, recunoscu Lin.

– Bun. Și eu sunt Ray. Vrem să faci parte, de-acum, din familia noastră. Ai înțeles?

– Mulțumesc, răspunse Lin. Nu mai adăugă și alte cuvinte de recunoștință, dar speră că nu era greu ca el să înțeleagă bucuria ei.

Ray se mișcă în scaunul lui cu o grimasă de durere și Lin îl întrebă imediat:

– Nu te simți bine? Teresa mi-a vorbit despre accidentul tău.

– Sunt puțin obosit, dar pot să spun că am avut noroc că n-a fost mai rău. Și asta, datorită lui Soren.

– Era cu tine?

– Lucra prin preajmă și când m-am răsturnat cu tractorul, a

sărit să m-ajute. A ridicat el singur mașinăria și m-a scos afară de sub ea.

Cum o fi reușit?… E ca un diavol când e vorba de muncă. Nici doi oameni n-ar fi reușit să ridice tractorul ăla, dar el a făcut-o.

– Adrenalina, replică Lin.

– Da, așa a spus și el. Îi sunt foarte recunoscător. Sunt mândru de el.

După câteva momente, în încăpere intră și Scotty, ținând în mâini un buldozer de jucărie, cu baterii. Urmă un lung șir de cuvinte stâlcite, din care Lin nu înțelese nimic, la care Ray răspunse cu mult calm, după care micuțul se cățără pe genunchii tatălui său.

Lin surâse, înduioșată.

– O să-ți cam dea bătaie de cap, drăcușorul ăsta, spuse Ray, cuprinzându-l cu dragoste pe băiețelul care-și lipi fruntea de pieptul lui. Ai experiență cu copiii?

Lin își dăduse deja seama, că nu țineau minciunile în familia asta, așa că nu știu ce să răspundă.

După câteva clipe de gândire, replică amuzată:

– Nu prea, dar… Sunt și ei ființe umane, nu?

Ray râse cu înțelegere:

– Te vei obișnui repede cu Scotty…

Lin era deja foarte atașată de băiețel, astfel încât nu avu nici ea nicio temere, în acest sens.

***

A doua zi dimineață, Lin îl găsi pe Soren la masa din sufragerie, ceea ce-i păru destul de ciudat, pentru că, din câte dedusese până atunci, familia Wingard lua doar cina aici.

De asemenea, bărbatul locuia într-una din barăcile construite pentru muncitorii de la fermă, astfel încât, era cu atât mai surprinzător că Soren se afla acolo la acea oră.

Când o zări, tânărul o privi cu răceală, deși toți ceilalți membri ai casei își dovediseră deja bucuria și mulțumirea că va face parte din cercul lor, de acum înainte.

Fata încercă însă din răsputeri să nu se mai frământe din cauza atitudinii lui Soren și-și văzu de treburile ei.

Astfel, lucrase din greu toată săptămâna, spălând rufe, curățind podelele, tăind cartofi, pentru că nu vroia ca cineva să se gândească, niciun moment măcar, că nu-și merita salariul deosebit de bun care i se fixase.

Din această pricină, însă, extrem de obosită, sâmbătă dimineață se trezi abia la ora unsprezece.

Susan și Tracy o așteptară, totuși, în bucătărie, cu sandvișurile pregătite. După ce-și bău ceaiul, cea mai mică dintre surori o întrebă, cu amabilitate:

– Cum îți vei petrece weekendul? Ai niște prieteni pe-aici?

– Nu, răspunse ea. Încă nu. Aș vrea să mă plimb puțin astăzi, să văd ferma și împrejurimile, dacă se poate, adăugă ea, adresându-se stăpânului casei care intra în acel moment, șontâc-șontâc, în încăpere, însoțit îndeaproape de Soren.

– Sigur că se poate, răspunse acesta. Vrei să te însoțească cineva?

– O voi însoți eu, interveni Soren, mușcând cu poftă dintr-unul din sandvișuri. La ce oră vei fi gata, Melinda?

Îi spunea tot timpul pe numele întreg, deși văzuse bine că o deranjează foarte mult acest lucru și că toți ceilalți i se adresau cu Lin.

– Ah, pot să merg și singură, nu vreau să te deranjez de la treburile tale, răspunse tânăra fără să-l privească.

– E mai bine să te însoțească el, replică domnul Wingard. O să-ți explice o mulțime de lucruri legate de fermă.

Astfel, Lin fu nevoită să-l accepte pe Soren ca ghid și zâmbi ușor, murmurând un mulțumesc abia auzit.

– Trebuie să-mi pun niște cizme? întrebă fata, căutând să pară cât mai relaxată.

– Nu, răspunse Soren. Doar o pereche de pantofi mai rezistenți. Pământul e uscat, în perioada asta.

Așadar, Lin se duse repede să se-mbrace, punându-și o pereche de blugii, o cămașă și niște pantofi cu tocul jos, cei mai rezistenți pe care-i avea.

De asemenea, își legase în jurul mijlocului, pentru orice eventualitate, un pulover larg de lână.

Soren se îmbrăcase și el în acea zi în blugi și cămașă, însă nu renunțase la cizme.

– Vrei să vezi grajdul? o întrebă el, imediat ce ieșiră din casă.

– E interesant?

Bărbatul o privi lung.

– Depinde ce înseamnă interesant pentru tine.

Cum Lin nu răspunse, Soren adăugă:

– Hai să vezi, totuși, unde se mulg vacile.

Intrând în grajdul amenajat foarte meticulos pe departamente, Lin strâmbă ușor din nas, simțind mirosul tare de dezinfectant amestecat cu cel al vacilor.

Oricum, deși experiența ei nu era prea vastă în domeniu, realiză încă din primul moment că era un grajd dotat cu toate cele necesare, la cele mai înalte standarde, iar curățenia care domnea peste tot era absolut desăvârșită.

– Acesta e Cesar, o anunță bărbatul, în momentul în care ajunseră în fața unui taur bine întreținut și deosebit de vânjos.

– Cred că vacile îl găsesc foarte atractiv, surâse ea, încercând să mai încălzească atmosfera.

– Nu e perioada de împerechere, acum.

– Ah, bietul Cesar, replică Lin, pe același ton.

Soren o privi cu atenție, după care întrebă, continuând s-o analizeze:

– De ce nu, bietele vaci?

Lin se înroși până-n vârful urechilor și-și continuă drumul.

– Oricum, nu sunt doar femeile cele care suferă în astfel de cazuri, comentă ea, dacă asta vroiai să sugerezi.

– Am spus eu așa ceva?

– Se subînțelegea, răspunse tânăra și se îndepărtă, pentru a-l face să înțeleagă că nu mai dorea să continue această discuție.

El, însă, nu-și luă ochii de la ea și Lin simți din nou acea răceală scrutătoare cu care se obișnuise încă din prima zi.

– De ce te uiți la mine în felul ăsta, ca și cum abia ai aștepta să fac un pas greșit? întrebă ea, plină de aplomb.

– Pentru că ești foarte plăcută ochiului, răspunse el, surâzând. Cred că ți-au mai spus asta o mulțime de bărbați, până acum.

Pentru câteva clipe, Lin fu de-a dreptul șocată. Nu se așteptase la un asemenea răspuns din partea lui.

O vreme nu mai spuseră nimic și Soren o conduse spre o altă parte a fermei, în care Lin văzu, surprinsă, într-un țarc, o mulțime de oi.

– Credeam că aveți doar vaci aici, comentă ea.

– E o fermă mixtă. Intenționez, însă, să-l fac pe tata să cumpere, totuși, mai multe vaci. E mai profitabil pentru noi, deocamdată, din multe puncte de vedere.

– Cesar va fi foarte fericit, răspunse ea râzând.

Soren îi aruncă o privire grăbită, dar nu mai făcu niciun comentariu.

Urcară apoi pe dealul din apropiere și Lin se entuziasmă în fața priveliștii extraordinare care se întindea peste tot în jurul lor.

Jos, în vale, se zărea un râu îngust, străjuit de o mulțime de copaci bătrâni și Lin trase cu putere aer în piept, bucuroasă de prospețimea desăvârșită a ambientului.

– Ce sus suntem! exclamă ea.

– Te surprinde?

– Da, dar îmi place. Ai locuit întotdeauna în această zonă?

– Da, m-am născut aici. Am mai colindat și prin alte părți, dar m-am întors mereu acasă.

– Da, ești norocos…

– Da. Tu n-ai o casă la care să te-ntorci, Melinda?

Lin ezită, o clipă, după care răspunse, încet:

– Ba da.

– Ai părinți, frați, surori?

– Mama mea a murit când aveam nouă ani, așa că după aceea m-a crescut o mătușă, care mai avea încă doi copii. La treisprezece ani, însă, am fost trimisă într-un internat.

– Dar… Nu mi-ai spus nimic despre tatăl tău. El unde a fost, în tot acest timp?

Să facă bani, se gândi ea imediat, dar nu spuse nimic, pentru că de fapt tatăl ei n-o neglijase niciodată, cu toate că era atât de

preocupat de afacerile lui. În plus, nu-l putea acuza că, după pierderea soției, nu acceptase să-și ia pe cap creșterea unui copil.

– Tata mă vizita o dată pe lună, spuse ea într-un târziu. Îmi aducea întotdeauna o sumedenie de cadouri, adăugă ea, fără însă a-i spune mai mult, pentru a nu-l determina să se gândească pe urmă ce anume o făcuse să-și ia o slujbă de slujitoare la o fermă.

Deodată, privirea fetei fu atrasă de o căsuță, așezată printre copacii de lângă râu.

– Ce e acolo? întrebă ea, făcând un semn din cap spre locul cu pricina.

– Casa mea. Când vom coborî, vom merge să ți-o arăt mai îndeaprope.

– De cât timp lucrezi pentru tatăl tău?

– De când mă știu, răspunse el, jucându-se cu un fir de iarbă, pe care-l smulsese, în treacăt.

Urmă o tăcere scurtă. Soren părea stânjenit de această întrebare și Lin nu știa dacă să mai continue sau nu acest subiect. Până la urmă spuse, însă cu timiditate în glas:

– Și… îți place?

– Munca la fermă?

Bărbatul ezită câteva clipe, apoi adăugă :

– Ai… satisfacții lucrând cu pământul, urmărind cum crește ceea ce-ai semănat… Și… îmi plac animalele…

Răspunsul lui sună atât de școlăresc, încât Lin îi aruncă o privire suspicioasă, fiindu-i foarte greu să-și dea seama dacă vorbise serios sau nu.

– Chiar simți așa?… Sau…?

Tânărul întoarse capul spre ea:

– Da… Nu ți-am făcut impresia unuia de la talpa țării?

– Dacă vrei să știi… Nu, replică ea, cu un surâs cam forțat.

Bărbatul se așeză pe iarbă, întinzându-se apoi pe spate, cu ochii închiși.

Lin se lăsă încet, lângă el, strângându-și genunchii la piept.

– Relaxează-te, spuse el, simțindu-i parcă tensiunea. E ceva drum de făcut, până ajungem iar acasă.

– Ah, nu mi se pare atât de departe. Mă duc să explorez puțin pâlcul acela de copaci, spuse ea, arătând spre locul de la marginea râului. Nu e periculos, nu-i așa?

– Deloc, răspunse el, fără a-și deschide ochii.

Lin coborî așadar alergând prin iarba înaltă până la poalele dealului, cercetând cu atenție decorul din jurul ei și prinzându-și în păr câteva din floricelele întâlnite în drum.

După câtva timp, Soren o urmă cu pași lenți, iar când ajunse lângă ea, o măsură tăcut și insistent.

Observase florile din părul lung și negru al fetei, dar nu făcu niciun comentariu, deși un licăr ciudat apăru brusc în ochii lui albaștri și reci.

– După cum vezi, nu m-am pierdut, spuse Lin, mai mult

pentru a rupe tăcerea.

– Nu te-aș fi lăsat să pleci de una singură, dacă m-aș fi gândit că te poți pierde. Ne-ntoarcem?

– Da. Sper că nu te-am deranjat cu escapada mea.

– Nu, spuse el, dar începu să meargă atât de repede, încât după un timp Lin simți că-și pierde răsuflarea.

Dându-și seama de asta, bărbatul își înceti mersul pentru tot restul drumului, deși nu făcu niciun comentariu în acest sens.

De altfel, devenise extrem de tăcut, răspunzând doar la întrebările ei cu privire la diverse locuri sau lucruri din jur.

Când ajunseră la căsuța dintre copaci despre care-i spusese mai înainte că e a lui, Soren o anunță simplu:

– Asta-i locuința mea.

Trecu apoi în fața fetei și descuie în grabă ușa.

– Te invit în sanctuarul meu, Melinda, adăugă el.

După o ușoară ezitare, Lin îl urmă înăuntru.

– Ia loc, te rog, continuă Soren, văzând că se oprise în mijlocul sufrageriei.

Fotoliul pe care se așeză Lin părea destul de vechi, dar era totuși confortabil.

– Ceai, bere sau ceva alcool, nu foarte tare? o întrebă el, închizând ușa.

– O limonadă, dacă ai, te rog.

Bărbatul dispăru în bucătărie și Lin își roti din nou ochii în jur.

Interiorul arăta destul de spartan, dar măsuța pentru cafea era modernă și elegantă.

– În ce locuri ai mai fost? îl întrebă ea, când bărbatul se întoarse în sufragerie.

– Sarawak.

– Ce-ai făcut acolo?

– Am lucrat, răspunse el, fără s-o privească.

– Ah, da? întrebă ea insinuant, cu un râs ușor. Dar ce secretos mai ești.

Soren o privi mirat.

– Nici tu nu mi-ai spus mare lucru despre tine, nu-i așa?

– Ți-am răspuns la tot ce m-ai întrebat.

Soren își așeză paharul cu brandy pe masă și o privi drept în ochi:

– Și ești de acord să-mi mai răspunzi și la alte întrebări?

– Depinde de întrebări.

– Cum ești musafira mea, sunt de acord să continui tu să mă descoși, surâse el, lăsându-se pe spătarul scaunului.

– Ce ai făcut în Sarawak? începu ea.

– Am supervizat niște construcții. Am stat acolo un an… Acum… patru ani.

– Ai fost supervizor?

– Exact. Sunt atașat pe lângă Departamentul de Cercetare Industrială.

– Și în ce locuri ai mai fost?

– Noua Guinee, Thailanda și alte țări din Asia.

– Pare o slujbă interesantă.

– Este.

– Și acum ești în concediu?

– Nu. Tocmai m-am întors din Filipine când a avut tatăl meu accidentul. Trebuie să fac niște rapoarte acum și am preferat să le fac aici, pentru a putea avea grijă și de tata. Dacă nu se va face bine până voi termina ceea ce am de făcut, îmi voi lua o vacanță.

– Spune-mi și mie câte ceva despre Phillipine, îi ceru ea.

Bărbatul îi povesti așadar despre cele văzute acolo și despre alte locuri prin care mai umblase, iar Lin îl ascultă cu atât de mult interes, încât uită practic de timp.

În momentul în care realiză însă cât de târziu se făcuse, sări în picioare:

– Ah, Cerule!… E aproape întuneric, trebuie să plec. Mulțumesc pentru tot, Soren.

– De ce te grăbești așa?

– Ți-am răpit prea mult timp.

– De ce spui asta? Cred că… te temi de mine… Spune-mi sincer.

– Nu, de ce m-aș teme?

– Asta vreau să știu și eu.

– Ce sens are să vorbim asemenea lucruri acum?

– Bine, atunci stai jos și să vorbim despre altceva.

Lin ezită o clipă, apoi, văzându-i privirile cercetătoare și enigmatice, spuse cu jumătate de glas:

– Poate… în altă zi…

Soren se ridică în picioare și, prinzând-o cu fermitate de încheietura mâinii, o așeză pe sofa.

– De ce ești atât de violent? îl întrebă ea, nervoasă.

– Violent? Dar nu ți-am făcut nimic, răspunse el, așezându-se lângă ea.

– Ți-am displăcut încă de la început, e adevărat? spuse ea, printre dinți.

– Cum ți-a venit idea asta?

– Am simțit acest lucru chiar din prima zi.

Soren îi ciufuli părul ușor, după care, lăsându-se pe spate, recunoscu:

– E adevărat… Dar… nu mai e valabil…

– Dar… de ce? Ce ți-am făcut?

– Lasă, uită de asta… A fost din cauza unor lucruri… pe care le-ai spus.

Lin se gândi o clipă, apoi își aminti că-i spusese Teresei că era prea tânără pentru a fi mama lui.

– Îmi pare rău… Iartă-mă, replică ea.

– Nu mai are importanță.

– Ba da. Știu că nu mă suporți, pentru că ori de câte ori sunt în preajma ta, simt ceva ciudat în atmosferă.

– Ce anume?

– Nu știu… Tensiune… Nervozitate… Ceva…O încărcătură ciudată…

– Poate e altceva… Nu te-ai gândit niciodată că tensiunea dintre un bărbat și o femeie poate avea și alte motive?

Lin îl privi șocată:

– Dar nu e nimic de genul acesta între tine și mine.

– Chiar crezi asta? întrebă el cu ochii strălucind, urmărindu-i linia buzelor cu insistență.

– Încetează, șuieră ea.

– Dar n-am făcut nimic.

– Știi ce vreau să spun… Încerci să…

Lin nu mai continuă, pentru că nu știa cum să exprime în cuvinte ce simțea. Avansurile lui erau destul de explicite pentru a le înțelege.

– De ce-ai venit aici, Melinda? o întrebă el, brusc. Ce plăcere poate să găsească o fată ca tine în viața de la fermă?

– Am avut nevoie de o slujbă, răspunse ea, încurcată, pentru că acesta era subiectul de care se temuse cel mai mult. Nu e foarte ușor să-ți găsești de lucru în zilele astea… Dar… îmi place munca la fermă.

– Nu ești obișnuită cu o astfel de viață, asta-i foarte clar.

– Ești atât de sigur?

– Nu știi nimic despre toate astea. Nu ești obișnuită să-ți câștigi existența cu mâinile, continuă el, cu un surâs din colțul gurii. Probabil nici n-ai mai lucrat, până acum.

– Citește scrisoarea pe care i-am trimis-o tatălui tău, dacă vrei mai multe informații despre mine.

– Nu prea cred că ai spus adevărul acolo.

– Ce acuzații vrei să-mi aduci, acum? Tot ce-am scris în acea scrisoare e adevărat.

– N-ai spus chiar tot adevărul, sunt convins de asta, spuse el, luându-i mâinile. Când ai venit, aveai niște unghii roz și fine și o piele atât de proaspătă, ca a unui copil…Ai spus că ai cules fructe și că ai servit într-un restaurant, dar nu era de crezut că ai făcut asemenea slujbe.

– Am lucrat altceva, între timp, dar nu era relevant. Am fost secretară…

– Și de ce ai abandonat acest serviciu?

– Mi-am dorit o schimbare, răspunse Lin, încercând să-și retragă mâinile, dar el o strânse și mai tare.

– Deci… Nu o slujbă căutai tu...

– Ba da… După ce am renunțat să fiu secretară, mi-am căutat imediat altceva. Această slujbă mi s-a părut atractivă și, în plus, bine plătită.

– Ah, da?

– Dar de ce-mi pui toate aceste întrebări?

– Păi… Mi-am adus aminte că n-ai întrebat ce salariu vei avea, exact.

– Nu, pentru că în anunț se specifica faptul că slujba va fi foarte bine plătită.

– Nu poți fi chiar atât de naivă! exclamă el. Toate anunțurile spun asta, sau ceva foarte asemănător.

– Au fost multe persoane care și-au trimis CV-ul?

– La asta nu se răspunde, oricum, ideea era să angajăm pe cineva care s-o ajute pe Ma, nu să-i creeze probleme și mai mari.

– Ce vrei să spui? Nu știi nimic despre mine.

– Eu mă așteptam să sosească o persoană tânără și puternică, cu experiență în viața de fermă.

– Păi… Nu-mi lipsește niciuna din aceste cerințe.

– Pe dracu'!…Când ai sosit, erai îngrozitor de palidă și asta după doar câteva ore de condus mașina. Teresa a avut dreptate să se teamă că vei leșina. Ești aici doar de o săptămână și deja ești așa de slabă că arăți ca o stafie.

– Ce compliment drăguț, replică ea, cu ironie. Teresa e mulțumită de munca mea.

– Cum să fie mulțumită? Nu vezi cât de atentă e să nu muncești prea mult? Dacă faci curat în casă sau cureți grădina, are ea grijă de Scotty, sau îl roagă pe tata să facă pe dădaca.

– Dar eu mă simt perfect. Îmi pare rău dacă ai crezut că va apărea o fată opulentă, care să-ți trezească ție poftele…

– Credeam că am fost destul de clar până acum și-ai reușit să înțelegi că tu ești perfectă din acest punct de vedere, răspunse Soren, privind-o din cap până-n picioare.

Așadar, se întorsese din nou la asta, își spuse Lin și ripostă,

furioasă:

– Numai la lucruri de acest gen îți stă gândul?

– Așa crezi? Bine, spuse el și în momentul următor o prinse cu o mână de mijloc, iar cu cealaltă îi sprijini capul, în timp ce buzele i le apăsară cu forță pe ale ei.

Deși era încă foarte supărată pe el, Lin constată surprinsă că începu să-i răspundă imediat, sărutându-l la rândul ei, cu o dorință și o senzualitate de care nu se crezuse niciodată capabilă.

Bărbatul o cuprinse și mai strâns, după care începu să-i exploreze toată gura, până când Lin simți că-și pierde respirația.

Soren se dezlipi încet de ea într-un târziu, dar continuă s-o țină de mijloc, fapt pentru care Lin îi fu de astă dată recunoscătoare, pentru că amețise de-a binelea și s-ar fi prăbușit cu siguranță la podea, dacă n-ar fi susținut-o.

Apoi realiză că bărbatul îi șopti ceva la ureche, dar trecură câteva clipe bune până când reuși să pătrundă sensul cuvintelor lui:

– De ce-ai venit aici, Melinda? De ce anume ai fugit?

După ce-și mai reveni puțin, tânăra întrebă, cu respirația încă întretăiată:

– Ce vrei să spui? N-am fugit de nimic.

Acest lucru era adevărat și Lin repetă cu îndârjire:

– N-am fugit! De ce-ai spus asta? întrebă ea, în timp ce Soren

îi eliberă în sfârșit mâinile.

– Pentru că e ceva de mânz în tine, răspunse el, râzând. Ești o fată de bani gata, Melinda…

– Ce naiba vrei să spui? explodă ea.

– Nu sunt niciorb și nici prost, Melinda. În plus, nu sunt atât de credul ca părinții mei. Ai venit îmbrăcată în haine scumpe, ai o mașină ultimul răcnet și bagaje foarte elegante. Pe de altă parte, sunt toate noi… Ca și cum le-ai fi cumpărat anume ca să vii aici.

– Asta nu înseamnă nimic.

– Adevărat, însă sunt extrem de curios să aflu de ce ai vrut slujba asta, pentru că e foarte clar că nu de bani duci tu lipsă. Altceva cauți tu.

Lin nu știu ce să mai răspundă. Un lucru era însă foarte clar pentru ea, acum. Nu era deloc isteață dacă nu s-a gândit ea însăși că ar fi trebuit să vină mult mai simplu îmbrăcată. Oricum, nu se așteptase să găsească aici un individ atât de suspicios și de periculos.

– Ai o imaginație foarte bogată, spuse ea cu răceală și deschise ușa.

– Sunt sigur că voi descoperi totul la un moment dat. Acum te voi conduce acasă.

– Nu, mulțumesc, mă descurc și singură.

Soren trecu, brusc, în fața ei și o prinse de umeri:

– Spune-mi doar un singur lucru: e vreun bărbat, la mijloc?

– Nu-mi spune că ești gelos, replică ea cu ironie.

– Nu, nu sunt, răspunse Soren calm. Și tu să nu-mi spui că nu ți-a plăcut să ne sărutăm.

Încercând să pară cât mai indiferentă, Lin răspunse cu un zâmbet, privindu-l cu ochi strălucitori:

– Sunt o femeie normală și tehnica ta nu e chiar rea.

– Mulțumesc. Răspunsul tău îmi dovedește că ai ceva experiență în materie.

– Ca cele mai multe fete din zilele noastre.

– Adevărat, surâse el arătându-și toți dinții și deschizând larg ușa, pentru a-i permite plecarea.

– Mulțumesc că mi-ai arătat ferma, mai spuse Lin, în timp ce trecu pe lângă el.

– A fost plăcerea mea, replică Soren, cu o politețe exagerată, după care închise ușa în urma ei.

Capitolul 3

Duminică dimineață, Lin îi spuse Teresei că va lipsi de acasă în acea zi și, luându-și un coș încărcat cu toate cele necesare pentru o ieșire la iarbă verde, porni voinicește spre Urewears.

Astfel, după ce urmă albia râului întins la poalele dealului cale de vreo oră, se opri în sfârșit. Își așeză coșul la umbra unei stânci, după care își întinse cearșaful pe iarba moale, privind cu încântare jocul peștilor din apa clară și repede.

Își mâncă apoi sandvișul și ouăle fierte și-i scrise tatălui ei o scrisoare, vorbindu-i despre fermă și despre familia Wingrad.

De altfel, înainte de a veni aici, îi spusese că se hotărâse să lucreze la o fermă și el fusese deosebit de indignat, dat fiind că absolvise o facultate. Îl liniștise însă destul de ușor, spunându-i că va fi doar o slujbă temporară, pe care o alesese pentru a sta puțin în aerul revigorant de la țară.

– Nu știu dacă nu va trebui să angajăm atunci pe altcineva în locul tău, draga mea. Nu cred că putem ține postul de aici, atât de multă vreme, neocupat.

– Îmi asum acest risc, răspunse ea, știind că, oricum, nici postul creat anume pentru ea, ca asistent al directorului de vânzări, de la firma tatălui ei, nu avea nimic în comun cu studiile sale.

Îi părea rău că-și dezamăgise tatăl, mai ales că nu refuzase niciodată, niciunul din cadourile lui, știind că se străduise, întotdeauna, să facă pentru ea tot ceea ce putuse. Lin se simțise, însă, mereu nefericită, o săracă fată bogată, care avea de toate, doar iubire, nu. Poate mama ei o iubise înainte de a muri, dar amintirile despre ea erau mult prea vagi pentru a putea spune acest lucru cu certitudine. Din păcate, mătușa sa, Vera, nu-i înlocuise mama cu succes, nici măcar un minut, în toată viața ei, de până atunci. Cu toate acestea, Lin o aprecia, pentru că toți banii primiți de la tatăl său fuseseră cheltuiți strict pentru nevoile ei. Lin avusese întotdeauna cele mai frumoase hăinuțe și cele mai deosebite jucării. Din păcate, acest fapt stârnise repede, gelozia verișorilor ei. Lin se bucurase însă când fusese trimisă la internat, pentru că nu se simțise niciodată bine în familia mătușii ei.

În plus, școala-internat făcuse din ea ceea ce era acum: o femeie puternică, pentru care independența materială însemna foarte mult.

După ce se mutase în casa tatălui ei, Lin se simțise îngrozitor de singură. În plus, munca de secretară la firma lui i se păruse îngrozitor de plicticoasă. Neavând mare lucru de făcut acolo, se gândea mult prea obsesiv la viața ei particulară, seacă și monotonă. Astfel, se hotărâse să-și caute o slujbă care s-o obosească, pentru a putea dormi liniștită noaptea. Așa găsise anunțul familiei Wingard. Ideea i se păru mai întâi absurdă chiar ei înseși. În cele din urmă, însă, devenise o adevărată obsesie.

***

După ce termină scrisoarea și o semnă, o vârî cu grijă într-un plic pe care scrise numele și adresa tatălui ei. Se hotărî apoi să-i scrie în fiecare săptămână, pentru a-l ține la curent cu ceea ce se întâmplă în viața ei și să-l asigure că era fericită.

Asta îl va face să fie mai puțin îngrijorat din pricina mea, își spuse Lin, deși știa că el nu-i va răspunde personal și că doamna Oxford, secretara lui, îi va scrie doar din când în când.

Lin oftă… Așa făcuse întotdeauna. Considerase că dacă îi va asigura materialicește tot ce avea nevoie, ea nu putea fi nemulțumită.

Pentru a nu se mai gândi iarăși și iarăși la toate acestea,

tânăra deschise cartea pe care o luase cu ea și, întinzându-se în iarbă, începu să citească.

Peste câtva timp, însă, gândul îi zbură spre cel de care nu dorise să-și amintească astăzi cu niciun chip… Soren Wingard. Nu încăpea nicio îndoială că era singur factor perturbator în situația ei actuală. Toți ceilalți o acceptaseră cu inima deschisă, încă de la început. El, însă, fusese suspicios și rece din prima clipă în care o văzuse aici. Chiar și faptul că o sărutase făcea desigur parte din același joc cinic pe care și-l propusese din prima clipă cu privire la ea, își spuse Lin.

Gândul acesta îi dădu fiori reci în ciuda vremii frumoase și tânăra închise cartea, impacientată.

După asta, își strânse lucrurile, își luă coșul pentru picnic și porni să exploreze ținutul, în speranța că astfel va uita de Soren.

Ajunse totuși la fermă la ora ceaiului și o găsi pe Susan în bucătărie, ajutându-și mama să pregătească cina.

Din vorbă-n vorbă, fata o informă printre altele că și Soren lipsise toată ziua și că probabil se va întoarce târziu, în acea seară.

– Cred că s-a dus să-și vadă prietena, spuse Susan, în timp ce amesteca, în tigaia mare, cartofii tăiați fin.

– Are o prietenă? întrebă Lin, pe un ton simplu, de conversație.

– Nu știu nimic sigur, pentru că Soren e foarte ciudat în

chestiuni de acest gen. E o fată, care se numește Rhoda Moers, al cărei tată e directorul băncii din Paikea, și pe care cred că a întâlnit-o de câteva ori, până acum… I-am văzut și eu împreună, o dată. E foarte frumoasă și sunt sigură că e genul lui. Blondă, cu părul foarte lung… Părinții ei se trag din Olanda.

– Dar cum poți să știi care e genul lui, dacă e atât de reticent în a discuta despre astfel de probleme? întrebă Lin, surâzând.

– Păi… Cu câtva timp în urmă, a fost logodit cu o fată pe care o chema Sonia. Era tot blondă, cu păr foarte lung.

– Și ce s-a întâmplat? De ce nu mai sunt împreună?

– Nu știu. Eram prea mică pentru a-mi pune astfel de probleme atunci, doar că mă întrebasem de ce o aduce aici tot timpul. În plus, se giugiuleau ca apucații.

Lin râse cu poftă, deși îi era foarte greu să și-l imagineze pe Soren într-o asemenea ipostază. Totuși, se gândi ea, probabil de aceea era acum atât de nesuferit cu femeile.

– Oricum, continuă Susan în timp ce spăla vasele, de atunci n-a mai adus nicio fată pe-aici și nici nu se mai gândește să se-nsoare, deși după părerea mea arată destul de bine. Tu ce zici?

– Da, cred că poate interesa femeile, mai ales pe cele care sunt atrase de blonzi.

– Ah, mie-mi palc brunetții, replică Susan. Dar crezi că tu te-ai putea logodi cu Soren? continuă ea, după care adăugă. Ce

întrebări îți mai pun și eu!

– Nu mă deranjează că mă întrebi aceste lucruri, răspunse Lin, dar între mine și Soren nu poate fi nimic, pentru că suntem mult prea deosebiți.

– Dar… n-ai cum să știi asta, pentru că n-ați prea vorbit unul cu celălalt.

– Nu, pentru că nu ne suportăm.

– N-am observat asta, dar, de multe ori în spatele urii se ascunde o mare dragoste.

– Dar noi nu ne urâm, replică Lin. Doar că nu avem absolut nimic în comun.

După o mică pauză, în care nici una nici alta nu mai spuse nimic, Lin întrebă cu un zâmbet:

– Pot să te ajut cu ceva?

– Ah, nu, Dumnezeule! E ziua ta liberă! Mai bine povestește-mi pe unde ai umblat astăzi.

Bucuroasă că nu mai vorbeau despre Soren, Lin începu să descrie cu de-amănuntul locurile prin care se plimbase.

Când îl revăzu pe Soren a doua zi, Lin se simți destul de relaxată, pentru că era toată familia de față, uitându-se la televizor, în sufragerie.

Lin tocmai se întorsese cu Davy de la grajduri, așa încât, Soren o salută simplu:

– Bună, Melinda, după care își continuă conversația cu părinții săi.

Lin rămase doar câteva clipe și pe urmă, pentru că-și terminase treburile pe acea zi, dar nu dorea să perturbe programul de seară al familiei, se retrase în camera ei.

Pe de altă parte, își propusese să stea cât mai puțin posibil în preajma lui Soren.

Astfel, în următoarele săptămâni îl evită ori de câte ori avu ocazia, iar când nu reuși, păstră o atitudine politicoasă, dar rece.

Tânărul se plie foarte repede și el, astfel încât în afara salutului și întrebărilor uzuale cu privire la modul în care se obișnuise cu lucrul la fermă, n-o mai interpelă nici el, cu nicio ocazie.

Continua totuși s-o privească cu aceiași ochi cercetători și insistenți, iar când Lin nu mai rezista și se uita spre el întrebătoare, Soren părea din cale-afară de amuzat.

Într-una din seri, când Teresa se întoarse de la Paikea și le povesti amuzată încurcăturile prin care trecuse din cauza blondei de la poștă, Soren le povesti incidentul pe care-l avusese și el cu ea, în ziua în care venise Lin.

Aceasta se uită lung spre el, iar când bărbatul își îngustă ochii, privind-o ca și cum ar fi avut să-i reproșeze ceva, Lin înțelese că o recunoscuse încă din primul moment în care venise aici, că era tânăra de care se ciocnise la poștă.

Până atunci, niciunul dintre ei nu amintise de acest subiect și Lin avusese impresia că Soren fusese prea nervos în acel

moment pentru a-și mai aminti de ea după aceea.

Din fericire, Susan, vivace ca-ntotdeauna, schimbă repede subiectul și săgețile stânjenitoare pe care i le trimise Soren încetară.

– E un bal, duminică, anunță Susan. Aproape toate fetele din clasa mea se vor duce.

– E un bal pentru adolescenți? se interesă Ray.

– Nu. Pot veni și oamenii mari, replică ea și adăugă apoi insinuant, uitându-se spre sprâncenele încruntate ale lui Soren:

– Mi-a spus Rhoda Moers că va merge și ea.

Soren o fulgeră cu privirea, dar nu spuse nimic.

– Nu poți să te duci singură, Susan, interveni Ray.

– Mă duc și eu, replică Tracy și dacă Lin ar veni cu noi, ar fi nemaipomenit.

– Da, aș vrea. Mergem cu mașina mea. Voi avea grijă de fete, Ray, continuă Lin.

Ray se uită spre soția lui, care însă părea nehotărâtă.

– Merg și eu, sări Soren.

Teresa și Ray dădură ușor din cap, mulțumiți.

– Ah, adevărat? exclamă Susan, bucuroasă. Ce frate super ești! adăugă ea și-l sărută pe ambii obraji.

Tânărul își ciufuli sora cu tandrețe și Lin fu surprinsă să vadă ce deosebire era dintre Soren din acele momente și cel pe care-l văzuse până atunci.

***

Pentru seara aceea, Lin se îmbrăcă într-un mod cu totul special.

Astfel, alese o rochie albastră strânsă pe corp, dintr-un material supraelastic, mătăsos, cu două bretelуțe subțiri petrecute peste umerii ei delicați. Deasupra rochiei își puse o jachetă scurtă din același material, tivită cu un velur strălucitor, de culoarea piersicii…

Apoi își machie pleoapele cu albastru și-și dădu genele cu rimel. Pe buze își aplică un ruj roz, strălucitor, iar părul, care-i ajungea până la jumătatea spatelui, îl prinse doar ușor, după o ureche, cu un pieptene de os.

În timp ce-și încălța sandalele negre cu toc, Susan bătu ușor în ușă, după care intră imediat.

– Sunt gata, spuse Lin și luă la repezeală din dulap un șal de mătase negru, foarte fin, pe care-l înfășură în jurul gâtului.

– Ah, cât de bine arăți, Lin! exclamă Susan.

– Mulțumesc, surâse ea cu modestie. Tu arăți și mai bine, adăugă ea, privind-o pe Susan cu admirație.

– Soren mi-a spus că arăt ca o narcisă galbenă, dar nu știu dacă a fost un compliment sau nu, spuse ea, răsfirându-și

rochița galbenă, în cloș.

Când coborâră în sufragerie, Tracy, îmbrăcată într-o rochie albă cu broderie englezească, bătea deja din picior, plină de nerăbdare.

Soren stătea de vorbă cu tatăl lui, întins comod pe o sofa. Văzând-o, se opri însă brusc, ca și cum ar fi avut o mare surpriză.

Lin surâse triumfătoare, dar doar pentru o fracțiune de secundă, apoi deveni extrem de serioasă. În sufletul ei, se bucură totuși de impactul pe care-l avusese apariția sa asupra lui.

El era de asemenea foarte special îmbrăcat, cu o pereche de pantaloni negri de foarte bună calitate și cu o cămașă albă pe deasupra, dintr-un fel de mătase mai groasă.

Prin deschizătura acesteia, se vedea un lanț de argint, foarte frumos, de care era prins un medalion.

Ray și Teresa le admirară cu ochi plini de mândrie pe cele trei fete, după care le urară o seară plăcută.

Mașina lui Soren era parcată în fața porții și cele două fete săriră imediat pe bancheta din spate, în timp ce bărbatul deschise politicos portiera din dreptul scaunului pentru pasageri, ajutând-o pe Lin să se urce.

Imediat după aceea, trecu prin fața mașinii și într-o clipă fu la volan.

– Hei, Soren, spuse Susan, dacă eu sunt narcisă galbenă,

atunci Tracy e o narcisă albă, în mod sigur. Dar Lin ce e?

Soren demară încet, fără să răspundă imediat.

Apoi îi aruncă tinerei o privire cercetătoare și, ațintindu-și ochii asupra drumului, spuse calm:

– O orhidee.

– Ah, da, ai dreptate, exclamă Susan. Arată foarte exotic. Și, într-adevăr, puțin fragilă. Nu-i așa că e foarte frumoasă?

– Da, răspunse el simplu.

– Nu cred că sunt nici fragilă și nici exotică, răspunse Lin, privind pe fereastră.

Soren râse.

– Orhideele, în țara lor de origine, nu sunt fragile. Dimpotrivă, sunt foarte bine dotate pentru supraviețuire. Sunt flori de junglă.

– Dar Lin nu e o astfel de floare, replică Susan. Oricum, e foarte frumoasă.

– Mulțumesc, Susan, spuse Lin surâzând.

Ajunseră curând la bal și fetele o luară pe Lin imediat de braț, conducând-o spre grupul prietenilor lor. Puțin după aceea, tânăra se trezi dansând cu un june care n-avea mai mult de optsprezece ani.

Ceva mai departe de ei, Soren dansa la rândul lui cu o fată blondă, cu păr lung, îmbrăcată într-o rochie roșie. Lin o privi cu admirație. Era, într-adevăr, splendidă. Rhoda Moers, își spuse ea, amintindu-și descrierea Susanei.

Făceau o pereche foarte frumoasă și multe fete îi priveau cu invidie.

Peste câteva minute, muzica încetă și Lin, împreună cu tinerelul care-i fusese partener, se întoarseră în cercul din care plecaseră ceva mai devreme.

Soren o prinse pe Rhoda de braț și se apropie de ei.

– Bună, Rhoda, se grăbi Susan să intervină. I-am spus lui Soren că vei fi și tu aici.

Aceasta se înroși până-n vârful urechilor, dar Soren făcu prezentările și momentul fu uitat.

– Bună, Lin, spuse Rhoda. Soren mi-a vorbit foarte mult de tine. Mi-a spus că vii din Auckland și n-am înțeles ce anume te-a atras la Paikea.

– Mie îmi place aici, răspunse Linda. În plus, am o slujbă care mă atrage foarte mult.

– Îți place să fii menajeră? Cerule!… Vreau să-ți spun că nu arăți deloc a fi tipul domestic.

– Nu știu cum ar trebui să arate un tip… domestic…

– În orice caz, nu ca tine, răspunse Rhoda. Cu ce te-ai ocupat înainte?

– Am fost secretară, dar m-am plictisit repede. Tu cu ce te ocupi?

– Acum sunt vânzătoare într-un magazin de textile. Am lucrat la Auckland acum câteva luni, dar am făcut hepatită, așa că am venit acasă, pentru recuperare. Mi-ar plăcea să

călătoresc… Asta e ceea ce aș vrea să fac. Tu ai fost vreodată în străinătate, Lin?

Lin ezită puțin, pentru că, deși fata se arăta deosebit de prietenoasă, era foarte posibil ca Soren s-o fi pus s-o descoasă.

– Am avut o deplasare în Australia.

– Foarte interesant. Unde?

În acel moment, muzica porni din nou și Lin profită de moment pentru a nu răspunde.

Rhoda îl prinse pe Soren de braț:

– Vrei să dansezi din nou cu mine? Îmi place la nebunie cântecul ăsta.

Soren se supuse și se îndepărtară, vorbindu-și ceva, foarte aproape.

Lin dansă cu un alt tânăr, dar, din fericire, acesta se dovedi mult mai puțin împiedicat decât primul.

Cele două fete Wingard dansară și ele, extrem de vesele, schimbând parteneri după parteneri.

La un moment dat, însă, Lin simți nevoia să se așeze. Nu trecură însă nici cinci minute și Soren se apropie de ea, invitând-o la dans.

Surprinzându-se chiar și pe ea însăși, tânăra acceptă fără niciun fel de ezitare.

– Te simți bine? o întrebă el, când ajunseră pe ringul de dans.

– Da.

– Impresia mea e că te simți aș -și-așa.

– N-ai ghicit… Chiar mă simt foarte bine, doar că băieții care m-au invitat la dans până acum sunt doar niște puști și m-am simțit stingherită, asta-i tot.

– Sărăcuța bunicuță! exclamă Soren. Dar tu arăți mult mai tânără decât ești, cred că știi asta.

– Totuși, nu pot arăta ca o școlăriță.

– Nu, dar asta e foarte bine, replică el, strângând-o mai aproape.

– Sper că n-a fost niciun apropo, replică Lin, retrăgându-se ușor.

Apoi, însă, se concentrară asupra dansului. Soren se mișca deosebit de bine, în ritmul muzicii, iar Lin uită de orice altceva în brațele lui.

Melodia se opri brusc și Soren o invită să-i prezinte un grup format din câțiva tineri de vârsta lor, din care făcea parte și Rhoda. După ce discutară o serie întreagă de nimicuri convenționale, Soren o invită din nou pe ringul de dans.

– De ce m-ai invitat pe mine și nu pe Rhoda? întrebă Lin, în timp ce străbăteau sala în ritmul muzicii.

– Pentru că pe tine am vrut să te invit.

– Știi bine ce am vrut să spun.

– Că sunt gelos și nu vreau să mai dansezi cu alții?

– Nu, dar am impresia că ea s-a simțit rănită.

– Nu are de ce.

– E o fată drăguță.

– Da, foarte.

– Nu vreau să te folosești de mine pentru a-i da o lecție, dacă asta intenționezi.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură.

– Ce-ai spus? întrebă Lin, oprindu-se în mijlocul dansului și privindu-l indignată.

Soren o fulgeră cu privirea și șuieră printre dinți:

– Vino să dansăm!...

Lin vru însă să plece, dar în acel moment Soren își vârî unghiile în brațul ei și o trase după el afară.

Când ajunseră în fața clădirii, o lipi de perete și începu s-o sărute cu patimă.

Lin încercă să-l împingă, dar bărbatul o strânse și mai aproape de el. Apoi, dintr-o dată, Lin simți că dorea ca acest sărut să nu se mai sfârșească niciodată.

Soren se desprinse o clipă și-i spuse, încet și insinuant:

– Acum, o să taci în sfârșit? spuse el, cu un surâs ironic. Cu Rhoda nu mă tentează să mă port așa. N-aș săruta-o nici mort. Ceea ce se petrece între mine și tine e unic, Melinda, așa că n-o mai amesteca pe Rhoda în relația noastră.

Zicând acestea, o prinse de mijloc și o conduse înăuntru. Cum melodia care tocmai începuse era una foarte lentă, luminile din sală se stinseră pe jumătate și atmosfera deveni dintr-o dată foarte intimă.

Soren o cuprinse pe Lin în brațe și începură să se miște încet, în ritmul muzicii.

Din timp în timp, însă, Lin întorcea capul să se uite după cele două fete care dansau în mijlocul sălii.

– Relaxează-te, Melinda, îi șuieră el în păr. Nu pot să fac dragoste cu tine, aici, pe dușumea…

Lin se amuză la auzul vorbelor lui și-l întrebă, privindu-l cu coada ochiului:

– Dar… ai vrea?

Corpul lui se lipi de al său, ca și cum ar fi vrut să se dizolve înăuntrul ei.

– Da…

Capitolul 4

Lin nu mai dansă cu nimeni altcineva, în acea seară.

Probabil mai vorbise și cu alte persoane, dar nu-și mai aminti după aceea de nimeni și de nimic, decât de brațele lui Soren din timpul dansului și de prezența lui din minutele în care muzica înceta.

Cele două fete îi priviră surprinse de multe ori, dar nu puseră nicio întrebare.

Când petrecerea luă sfârșit, Soren le conduse acasă, însă fusese extrem de tăcut tot drumul, spre deosebire de cele două surori care șușotiră și râseră tot timpul.

Lin se concentră asupra drumului, fără să spună nimic nici ea.

Odată ajunși în fața casei, Soren deschise repede portiera pentru Tracy și Susan, ajutându-le să coboare, cu un surâs plin

de căldură.

– Mulțumesc, Soren, gânguri Tracy, în timp ce Susan îl sărută pe obraz, șoptindu-i ceva la ureche.

Bărbatul surâse din nou și-i făcu poznaș cu ochiul.

Speriată că va rămâne singură cu Soren, Lin coborî și ea repede din mașină și alergă să le ajungă pe cele două surori.

Soren o prinse ușor de mână:

– Ne vedem mâine, îi șopti el.

– Da, murmură Lin.

Bărbatul îi atinse tandru bărbia și se îndepărtă.

A doua zi dimineață, când Lin coborî pentru micul dejun, Susan o privi cu insistență și deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi brusc.

Lin bănui imediat că Tracy îi făcuse semn pe sub masă să nu spună nimic, fapt pentru care tânăra îi mulțumi în gând, deoarece nu vroia să vorbească despre cele întâmplate noaptea trecută între ea și Soren.

În lumina clară a zilei care tocmai începea, povestea din seara precedentă i se păru absolut incredibilă.

Soren o sărutase, dansaseră strâns împreună, se priviseră îndelung, pierduți, ochi în ochi. Colac peste pupăză, acel ,,da", murmurat la despărțire păruse încărcat de atât de multe promisiuni, încât Lin se întrebă acum cum fusese în stare de toate acestea.

Dacă se va întâlni azi cu el, îi va face desigur curte și nici

măcar nu putea să-l condamne, după modul în care se comportase.

Fusese nebună azi-noapte, sau ce se-ntâmplase cu ea? se întrebă Lin. Dacă Soren se jucase doar, râzând de ea, cu sânge-rece?

Era om de știință, de fapt… Probabil recurgea la tot soiul de tertipuri pentru a vedea diverse reacții, legate de cercetările lui. Nu de puține ori îl surprinsese privind-o cu atâta insistență, încât se simțise ca și cum ar fi fost pusă sub microscop, pentru disecție.

În acea dimineață, când Soren intră în bucătărie, Lin tocmai îi explica Susanei, pentru lecția sa de istorie, despre expansiunile din secolul nouăsprezece.

Cum Lin nu se putu opri brusc din expunerea sa când îl văzu pe Soren, acesta ascultă totul, cu cea mai mare atenție.

După plecarea Susanei, Soren întrebă imediat:

– Ești licențiată în istorie? întrebă el, mirat.

Lin nu vroia ca cei din familia Wingard să știe acest fapt, dar nici nu putea să-l mai mintă, în acel moment.

– Cum te-ai prins? încercă ea să glumească.

– Pentru că cele explicate de tine nu erau nici la nivel de liceu și nici ceva ce se putea reține din lecturile de cultură generală. Ești foarte bine documentată.

– Mulțumesc.

– Te cam plafonezi aici, nu-i așa?

– Nu, deloc. Susan a găsit că-i e de mare folos explicația mea.

– Ești profesoară?

– Nu.

– De cât timp ai terminat facultatea?

– De un an, răspunse ea, începând să spele niște vase.

– Doar un an? Și cum ai reușit să-ți cumperi atât de multe lucruri?… Ai haine scumpe, mașină…. Ceas de aur…

Soren o prinse apoi de încheietura mâinii și examină cu atenție brățara de aur cu diamante, pe care uitase să și-o scoată.

– E foarte frumoasă, comentă el.

– Ceasul l-am primit cadou, replică ea încet…

– Și mașina?

– Și mașina, spuse ea surâzând, deși regretă imediat că-i răspunsese la aceste întrebări, deoarece Teresa știa numele ei adevărat și nu vroia ca Soren să facă legătura dintre ea și marele concern Blake.

Peste câteva momente, Ray și Teresa intrară în bucătărie și Soren își întrerupse interogatoriul, anunțându-și părinții:

– Astăzi v-o răpesc pe Lin.

Cei doi soți, încuviințară la unison.

Lin le mulțumi și-l urmă pe Soren, deși nu putea să nu se-ntrebe dacă era bine că-l ascultase și--și luase o zi liberă.

Soren conduse mașina calm, dar nu spuse nimic deși se apropiau încet-încet de mare. Privind distrată spre orizont, Lin

rupse tăcerea, întrebându-l încet:

– Mergem într-un anume loc?

– Da, undeva unde să fim singuri.

– Dar aici e destul de frumos.

– E și mai frumos, ceva mai încolo.

După un timp, când mașina intră într-o zonă cu iarbă înaltă de la poalele dealului, iar marea se desfășura liniștită în toată imensitatea ei albastră la doar câțiva pași depărtare, Soren își întoarse privirile spre Lin.

Aceasta, continuând să se uite pe deasupra mării, scoase un strigăt de entuziasm, atât de spontan și de natural, încât Soren zâmbi, mulțumit.

– Ai văzut? întrebă el, prinzând-o cu tandrețe de bărbie și opri mașina.

– Hai să ieșim, spuse ea și, fără a mai aștepta răspunsul lui, deschise portiera și țâșni, extaziată, spre cărarea care ducea la plajă.

– Fii atentă, îi strigă Soren, râzând.

Lin se opri, privind cu atenție vegetația abundentă din jur. Când bărbatul o ajunse din urmă, se uită lung spre ea, apoi spre dealul care se înălța în fața lor, încărcat de arbuști stufoși, presărați din abundență în iarba neatinsă.

– Haide, spuse el, luând-o de mână. Pare foarte frumos.

– Nu, spuse Lin, după o ezitare, uitându-se cu teamă în susul dealului.

– De ce? Ai rău de înălțime?

Lin scutură cu putere din cap.

– Atunci, ți-e frică de mine? întrebă el, ridicând o sprânceană.

– Nu, cum o să-mi fie teamă de tine? replică ea, din ce în ce mai neliniștită.

– Atunci, haide. N-ai de ce să te temi de mine.

Lin îl urmă, tăcută și nesigură. După câtva timp, tânăra își dădu jos sandalele și mai urcară încă o vreme. Apoi, se opriră și se așezară să privească întinderea mării.

Nu trecură însă nici câteva minute și Soren, prinzând-o cu delicatețe în brațe, o sărută pe gât.

– Nu, te rog, murmură ea.

Bărbatul o întoarse spre el și-i spuse cu blândețe:

– Aseară, când ai spus ,,da", am crezut că ai înțeles că astăzi vreau să fac dragoste cu tine.

Lin nu putu să nege, astfel că nu răspunse. Soren o prinse cu palmele de amândoi obrajii:

– Joci tare, Melinda?

– Nu, răspunse ea, privindu-l în ochi. Îmi pare rău dacă ți-ai făcut o impresie greșită despre mine azi-noapte. Nu vreau și nu m-am gândit nicio clipă, până acum, să facem dragoste împreună.

– Azi-noapte ai vrut la fel de mult ca mine, Melinda, dar lumina rece a dimineții ți-a schimbat gândurile.

– Nu… Nu știu… Poate așa a fost… Muzica și lumina lunii, cred că au avut o influență stranie asupra mea.

Ochii lui sclipiră de mânie, dar nu-i răspunse.

– Putem pleca, acum? continuă ea, încercând să zâmbească, după care se ridică și începu să coboare încet, în speranța că el o va ajuta. Bărbatul însă se ridică la rândul lui, dar rămase în picioare, cu mâinile în buzunare, privind undeva în gol. Apoi, coborî și el, tăcut și încruntat.

Când ajunse lângă mașină, Lin își șterse picioarele pe iarbă, dar, înainte de a le vârî în sandale, Soren îi înmână batista lui.

– Mulțumesc, spuse ea, amuzată, luând batista și ștergându-și la repezeală tălpile și sandalele.

Urcă apoi în mașină și așteptă ca Soren să treacă la volan.

Tânărul intră și trânti portiera în urma lui, iar Lin îi întinse batista.

– Vrei să mâncăm ceva în Whakatane, sau vrei să mergi direct acasă? o întrebă el cu răceală, punându-și batista la loc în buzunar.

– Cum vrei tu.

– Atunci, ne vom opri mai întâi, la un restaurant. Poate… așa, ne vom cunoaște un pic mai bine unul pe celălalt. Cred că asta e ceea ce te frământă, că nu accepți să facem dragoste…

Era și asta, dar nu numai, se gândi Lin.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Știi foarte bine… Cu toate că nu mă prea suporți, ai simțit

și tu că între noi doi e o atracție mult mai puternică decât îți convine să admiți.

Lin nu putu nega. Între ei era o atracție fizică deosebit de puternică și-ar fi fost absurd să nu recunoască o situație atât de evidentă.

– Da, admise ea, există o atracție între noi, dar nu e dragoste.

– Știu, răspunse el, liniștit.

– Pentru mine, nu e de-ajuns că simțim doar această atracție fizică.

– Cum nu e de-ajuns? E un lucru foarte important, care ar trebui să ne pună pe gânduri și să ne facă să ne întrebăm ce altceva avem în comun? Eu cred că e un semnal…Că trebuie să ne cunoaștem mai bine. Poate fi…

– Începutul unei prietenii frumoase? întrebă ea, râzând ironic. Nu, mulțumesc. Nu vreau să intru în niciun fel de relații noi, de acest gen.

– Eu cred că a și început ceva între noi, chiar fără voia ta. Vrei să spui că a fost doar o haltă?

– Da.

– Nu poți întoarce timpul înapoi, pentru a schimba ceea ce deja s-a întâmplat între mine și tine și nici nu-ți voi permite să susții că ni s-a părut.

Lin își coborî privirea spre mâinile încleștate din poala ei.

– Nu vreau să intru într-o încurcătură ca asta, Soren.

Lasă-mă în pace.

Urmă o tăcere lungă și apăsătoare, după care bărbatul întoarse capul spre ea:

– Nu, spuse el, hotărât.

– Nu înțelegi, răspunse ea, tremurând.

– Nu. Fă-mă să înțeleg.

– N…Nu pot…

– Poți măcar să încerci.

Lin scutură cu putere din cap:

– Nu.

Nu se putea încrede în el atât de mult încât să-i facă acum confidențe.

– Te rog, să lăsăm baltă toate astea, Soren, continuă ea.

Tânărul făcu o grimasă de nemulțumire, după care porni motorul.

Când ajunseră aproape de Whakatane, Lin îl întrebă zâmbind, încercând să normalizeze situația dintre ei:

– Ai terminat raportul de activitate pentru firma ta?

– Aproape.

– Și vei pleca să-l și prezinți, în carne și oase?

– Nu știu, încă. Tatăl meu pare restabilit, dar deocamdată nu vreau să facă niciun efort, cu treburile de la fermă. De ce?… Sperai să plec curând?

– Ah, nici vorbă, replică ea.

Soren își întoarse capul spre șosea, concentrându-se, apoi

asupra străzii înguste pe care se angajă. În capătul ei, pe nisipul de pe plajă, Lin dădu cu ochii de o statuie de bronz reprezentând o femeie dezbrăcată, foarte mândră de goliciunea ei, cu părul în vânt.

– Cine a fost?

– Wairaka. Un fel de pionieră maori a luptătoarelor pentru drepturi egale cu bărbații.

Când a început marea migrație a maorilor în această zonă, în momentul în care canoea lor a tras la țărm, bărbații și-au părăsit imediat, femeile și copiii și au plecat să exploreze noul ținut. După plecarea lor, ambarcațiunea a început să alunece din nou pe mare și femeile nu puteau face nimic, pentru că vâslitul era o muncă rezervată strict bărbaților. Săvârșeau un fel de sacrilegiu dacă se amestecau în treburile lor. În fața pericolului, însă, Wairaka a prins voinicește vâslele, exclamând ceva de genul: „Trebuie să fiu bărbat", sau…„Voi îndeplini rolul unui bărbat"… Ceva de felul ăsta… Nu se știe cu precizie… Oricum, fraza spusă de ea începea cu cuvântul „whakatane", așa că acest loc a fost numit, mai apoi, cu sintagma respectivă.

După o scurtă ezitare, Lin spuse încet, continuând să privească statuia:

– Dar asta nu înseamnă că a fost o pionieră în lupta pentru drepturi egale cu bărbații… De când e lumea, femeile rămase fără soți preiau treburile făcute înainte de ei, pentru a-și salva

sau crește în continuare copiii.

– Vrei să spui că a acționat din instinct, sub presiunea necesității?

– Da.

– Dar toate celelalte femei au început să se văicărească, fără să facă nimic. Wairaka a acționat.

– Oh, da, avea stofă de lider, indiscutabil, dar dacă bărbații n-ar fi plecat, n-ar fi descoperit această trăsătură a ei.

– Mă rog, după asta au început și altele să preia munci bărbătești, ceea ce a fost foarte bine.

– Vrei să spui că și tu ești pentru egalitatea femeilor cu bărbații?

– Bineînțeles. De ce mă-ntrebi? Tu nu ești? Eram convins că ești o feministă înrăită.

– Chiar sunt. Dar nu mi-am închipuit niciodată că ai putea face parte dintre avocații care susțin drepturile femeilor.

– Asta ar trebui să-ți arate cât de multe lucruri mai ai de învățat despre mine.

Și, într-adevăr, chiar așa se-ntâmplă, în timpul cinei din acea seară. Atentă la tot ce putea descoperi despre el, Lin nici nu putu spune mai apoi ce anume mâncase, doar că fusese extrem de delicios.

Cunoscându-l mai bine, își dădu seama că Soren e un tip cu foarte mult umor, de la care poți învăța o serie întreagă de lucruri și că avea o conversație deosebit de plăcută.

Nu vorbi însă nici acum prea mult despre ea și bărbatul renunță să se mai intereseze de viața ei personală de până atunci, dialogul axându-se pe lucruri legate de el. Astfel, aflase că era licențiat în științe agricole, fiind preocupat mai ales de procesul de îmbunătățire a calității laptelui. Descoperiseră, în plus, că iubeau același gen de muzică și că avuseseră cam aceleași lecturi.

Când se întoarseră spre casă, stelele erau deja sus pe cer, iar luna le zâmbi în toată splendoarea ei, urmărindu-i strălucitoare de după dealuri, ca și cum le-ar fi dat binecuvântarea.

Ajunseră totuși destul de devreme, astfel că luminile casei familiei Wingard erau încă aprinse.

Soren se dădu jos din mașină înaintea ei și-i deschise cu amabilitate portiera, ajutând-o să coboare.

– Mulțumesc pentru astăzi, Soren, spuse Lin, zâmbind.

– Sper că te-ai distrat.

– Da… Nici nu se putea altfel, e o noapte splendidă.

– Ar trebui să-i plătim lunii tributul ei, spuse el și o cuprinse după mijloc, sărutând-o cu senzualitate.

Lin nu avu forța să i se opună. Se simțea mult prea bine în brațele lui, pentru a se putea retrage. Astfel, se lipi toată de el și începu să-l sărute cu aceeași ardoare.

Când, după un timp, Soren se îndepărtă puțin, privind-o cu flăcări în ochi, Lin spuse surâzând:

– A fost tributul pentru lună?

– Da. Și pentru frumusețea ta, la fel de misterioasă și de desăvârșită ca noaptea asta, răspunse el, mângâindu-i fața, cu dosul degetelor… Ești atât de minunată, Lin… Ești o zeiță a lunii.

Dacă oricine altcineva i-ar fi spus aceste cuvinte, Lin ar fi râs cu ironie în fața unei asemenea inepții, dar degetele lui parcă fuseseră vrăjite, pentru că în acele momente tânăra chiar se simțise o zeiță a lunii.

– Am știut întotdeauna că ai ceva extrem de păgân în tine… Ești un viking, și ca toți vikingii, ești puternic, sălbatic și…

– Și prădalnic, adăugă el, râzând, ridicând-o în brațe.

– Sper că nu…

– Nu, nu sunt, răspunse el și o lăsă jos, ciufulind-o.

– Nu vrei să intri și tu?

– Ba da. Se pare că încă nu doarme nimeni, așa că e rost de o cafea.

Spunând acestea, Soren o prinse de mână și rămaseră așa, chiar și când intrară în sufragerie, unde familia Wingard se uita la televizor.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Lin se trezi cu o stare de bine atât de minunată și de relaxantă, încât se hotărî ca de atunci încolo să trăiască fiecare zi cu cea mai mare intensitate, fără să mai conteze pe ,,mâine".

Soren își luase micul dejun cu Ray și Teresa și se întoarse de asemenea la prânz, dar nu fusese loc niciun moment pentru discuții private între el și Lin.

Cu toate acestea, când îi spuse: ,,Bună dimineața, Melinda", pe un ton extrem de cald și de intim, Lin se înroși până-n vârful urechilor.

După-amiază, Ray se duse să mulgă vacile, iar ea rămase cu Scotty la bucătărie, unde, în timp ce tânăra se îndeletnici cu o serie întreagă de lucruri în vederea preparării cinei, băiețelul îi comentă niște fotografii dintr-o carte pe care i-o dăduse Teresa

mai devreme.

Lin era însă cu gândul doar la cele întâmplate cu o seară înainte, astfel încât îl ascultă doar cu jumătate de ureche, aprobându-l absentă din când în când.

La un moment dat, realizând că nu adusese cartofii și morcovii pentru gătit, Lin se duse câteva minute în pivniță, pentru a se întoarce cu două coșuri pline.

Scotty, însă, dispăruse din bucătărie, iar când îl strigă, nu răspunse.

După asta, își lăsă treburile și începu să-l caute în toată casa. Nici urmă, însă, de micuț.

Apoi, se întrebă dacă n-ar fi cazul să iasă în curte și să-l caute acolo și la grajduri.

Peste câteva momente, stând în pragul casei, îl văzu pe Soren venind dinspre grajduri și imediat statura firavă a băiețelului, alergând prin iarbă să-l întâmpine.

Bărbatul îl prinse în brațe, îl sărută pe obraji și porni cu el spre intrarea principală. Când o văzu pe Lin în prag, o întrebă cu răceală:

– Ce căuta Scotty afară, singur?

– A fugit afară, în timp ce eu m-am dus în pivniță să iau cartofi și morcovi pentru mâncarea de la cină. N-am lipsit mai mult de cinci minute, dar…

– Cinci minute de neatenție e destul pentru ca un copil să pățească cine știe ce grozăvie, spuse el lăsând jos băiatul, după

care adăugă, uitându-se la el:

– N-ai voie să ieși afară fără Lin, ai înțeles? Să nu mai faci asta.

Copilul se bosumflă și dădu din cap supărat, în sensul că înțelesese, deși se vedea foarte clar că-i displăcea situația. După asta, o zbughi în camera lui.

– Îmi pare rău, spuse Lin, dar era atât de absorbit în cartea lui, încât nu mi-am închipuit că se va despărți prea curând de ea și că nu va observa că am plecat câteva minute.

– E un băiat inteligent și observă totul, tot timpul. În plus, e și foarte năzdrăvan, așa încât trebuie să fie supravegheat în orice secundă.

– Da, am înțeles, nu se va mai întâmpla, răspunse Lin, cu capul plecat.

– Nu prea cred.

Lin simți că ia foc:

– Am spus că nu se va mai repeta această situație și așa va fi! replică ea, accentuând fiecare cuvânt.

Lin se întoarse apoi și intră în bucătărie.

Soren o prinse de braț:

– Stai puțin, îi ordonă el.

– Nu mă atinge, scrâșni ea, scuturându-și brațul.

Bărbatul, însă, o prinse de celălalt braț și o întoarse spre el.

– Azi-noapte nu mi-ai spus așa, surâse el cu ironie.

Fata îl fulgeră cu privirea.

– Cerule! Ai făcut o mutră exact ca Scotty. Cred că trebuie să-ți aplic același tratament.

– Încearcă numai, răbufni ea, cu vocea răgușită de enervare.

– Nu mă provoca, Melinda. Ascultă…

– Dă-mi drumul! Am de lucru, domnule Wingard! Cum bine mi-ați spus, trebuie să mă duc să văd ce face Scotty.

– Lin…

– Așa că, vă rog, nu mă împiedicați…

– Pe toți sfinții!… Taci din gură!.

În clipa următoare, îi prinse gura într-un sărut prin care vroia s-o pedepsească pentru neascultare.

Când se îndepărtă, Lin îl privi șocată.

– Acum, mă asculți?… N-am vrut să te critic…. Știu, însă, că Scott e greu de stăpânit.

– Nu-i adevărat. M-ai condamnat!…

– Dacă asta a fost impresia ta, îmi pare foarte rău.

Lin nu mai spuse nimic și intră în bucătărie. Scotty era pe locul pe care stătuse înainte de a ieși afară și răsfoia din nou cărticica lui.

Tânăra își reluă treburile de unde le lăsase, iar Soren începu să se joace cu fratele său mai mic. Acesta uitase de supărare și râdea fericit.

Din timp în timp, Soren o privea pe Lin cu multă atenție, iar peste câteva minute o întrebă curtenitor:

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumesc. E totul sub control.

– Bine că nu mi-ai mai spus iarăși domnule Wingard.

– Nu înțeleg, însă, cum de ești aici la această oră. Nu trebuia să fii la muls?

– Astăzi se ocupă tata de toate astea. Vrea să vadă dacă își poate relua munca.

– Hai puțin în camera mea, să-ți arăt ceva, Soren, spuse micuțul și bărbatul se ridică imediat…

Nu trecu însă niciun sfert de oră și Soren se întoarse în bucătărie, singur.

Lin îl privi întrebătoare.

– E totul în regulă. o liniști el. Scotty vrea să construiască un oraș din cuburi, înainte de cină.

– Soren…

– Da? întrebă el, apropiindu-se de ea.

– Cum te simți, având un frate care ar putea să-ți fie fiu?

– E nemaipomenit.

– Nu ești gelos pe familia actuală a tatălui tău?

– N-am acceptat-o pe Teresa de la început. Aveam unsprezece ani și îmi aminteam foarte bine de mama mea. Pe urmă, văzând că nu se comportă cu mine așa cum auzisem că obișnuiesc mamele vitrege, am început să mă apropii de ea. Eram însă un înger când era tata acasă și un diavol când rămâneam doar cu Teresa. Ea însă nu m-a spus niciodată tatălui meu și nici nu m-a pedepsit…. O dată, însă, am supărat-o

foarte tare și atunci a-nceput să plângă. Mi-a venit și mie să plâng văzând cât am îndurerat-o, dar eram deja băiat mare și nu se cădea. M-am apropiat însă de ea și mi-am cerut iertare. Teresa m-a îmbrățișat și mi-a spus printre lacrimi:

„Nu trebuia să mă supăr, așa… Ești doar un copil"… De atunci, mi-am schimbat întreg comportamentul față de ea și n-a mai avut probleme cu mine.

– Ții mult, la ea, nu-i așa? N-am uitat că te-ai supărat când i-am spus că e prea tânără să-ți fie mamă. De atunci mă urăști.

– Dar nu te-am urât nici măcar o secundă, în viața mea. Nu știu de ce nu mi-a căzut bine când ai spus ce-ai spus… De atunci, m-am gândit că mă antipatizezi.

Lin făcu un semn din mâini, ca și cum ar fi vrut să-i spună s-o mai lase cu prostiile de genul acela, după care se întoarse spre chiuvetă și începu să spele vasele de care s-a ajutat la prepararea mâncării.

Apoi, fără să se uite spre el, spuse, încet:

– Mi-a părut rău pentru fata de la poștă…. Te-ai comportat foarte brutal.

– Nu eram în apele mele, în ziua aia.

– Ah, de asta m-ai privit și pe mine de parc-ai fi vrut să mă mănânci?

– Cum? Nu-i adevărat…

– Bine, bine… Oricum, cred că nu prea aveai timp și chef să-ți pui mintea cu femeile, la ora aia. Când m-ai revăzut aici,

mi-a făcut impresia că nu prea ți-a convenit.

– Pentru că nu credeam că ești în stare să faci față muncii de aici. Eram sigur că n-o să stai mai mult de o săptămână.

– Și acum, ce zici?

– Sunt surprins că ai rămas și mă întreb de ce.

– Pentru că îmi place aici. Îmi place familia ta.

– Teresa mi-a spus că ai fost crescută de o mătușă. Te-ai simțit acolo ca în propria ta familie?

– Nu. A fost drăguță cu mine, dar nu m-a iubit ca pe propriii ei copii.

– Și tatăl tău?

– Nici el nu cred că m-a iubit prea mult. Mama mea a fost singura persoană din lume care m-a iubit cu adevărat și ea a murit când eram foarte mică. Tu ești foarte norocos că ai fost crescut de Teresa. Cred că sunt invidioasă pe tine.

Da, se gândi ea. Probabil așa se explica sentimentul de aversiune pe care-l avea uneori față de el: avusese parte de ceea ce ea și-a dorit întotdeauna de la moartea mamei ei și nu a găsit. Dragostea cuiva care să înlocuiască iubirea mamei ei.

– Știu că am avut noroc cu ea. Teresa e una la un milion. O femeie de o integritate absolută.

Lin tresări. Dacă Soren, care ținea atât de mult la integritatea cuiva, ar fi aflat din ce motive se găsea ea acolo, ar fi fost un coșmar.

Îl iubea, era acum sigură de asta, dar dacă va afla adevărul

despre ea, ce se va întâmpla?

***

Susan și Tracy erau în febra examenelor acum, așa că erau scutite de la treburile casnice. Lin rămase acasă în weekend, încercând s-o ajute pe Susan pentru proba de la istorie.

Soren înțelese că nu putea ieși cu el, dar Lin se întrebă cât timp va rezista fără să fie cu el.

Relația lor ajunsese într-un punct în care sau deveneau mult mai apropiați, sau se răceau complet unul față de celălalt.

Ray observase, desigur, ce se petrecea între Lin și Soren, dar nu spuse nimic, deși, de multe ori când îi vedea împreună, îi urmărea cu atenție.

Într-una din seri, Soren rămase după cină s-o ajute pe Lin să spele vasele.

Ca de obicei, își aruncă de nenumărate ori privirile spre ea, doar că acum părea foarte preocupat de situația ei:

– Vino puțin la mine, în seara asta. Ești îngrozitor de obosită.

– Da, sunt, recunoscu Lin, dar cred că cel mai bine ar fi să mă culc devreme.

– Davy, anunță-i pe Ray și pe Teresa că Lin va sta cu mine,

o oră sau două.

– Bine, spuse Davy, fără să-și ia ochii de la televizor, unde tocmai începuse emisiunea lui preferată.

– Dar n-am spus că vin, protestă ea. Sunt, într-adevăr, foarte obosită.

– E o noapte frumoasă și o plimbare în aer liber o să-ți prindă foarte bine. În plus, vreau să vorbesc cu tine.

– Despre ce?

– Trebuie să fie neapărat un subiect anume? De ce ești atât de dificilă, Melinda? Haide, spuse el și o sărută pe tâmplă.

Lin îl urmă, fără să mai facă niciun comentariu. Adevărul era că-și dorea să fie cu el mai mult decât orice altceva. Răcoarea nopții era îmbietoare, iar aerul proaspăt, revigorant.

Soren își petrecu o mână după umerii ei și-i șopti cu căldură:

– Privește stelele…

– Da, e o noapte minunată, replică ea, însă când bărbatul o trase și mai aproape de el, Lin se îndepărtă brusc.

Când ajunseră la căsuța lui, Soren intră primul și aprinse lumina.

– Ia loc, spuse el, închizând apoi ușa în urma ei.

– Vrei să bei ceva? continuă Soren.

– Ce ai să-mi oferi?

– Bere, sherry, gin, limonadă.

– Sherry, te rog.

– Bine, voi bea și eu tot sherry, replică el și când îi aduse paharul, se așeză pe sofa lângă ea, privind-o din cap până-n picioare.

– Ar fi trebuit să-mi fi schimbat hainele înainte de a veni în vizită, spuse ea, uitându-se jenată spre pantalonii simpli, negri și bluza de denim.

– Arăți fantastic întotdeauna, răspunse el.

– Mulțumesc, replică ea, dar cum momentul era destul de periculos, își fixă ochii undeva în gol, după care și-i fixă pe ecranul televizorului, deși acesta era deschise.

– Vrei să te uiți la televizor?

– Ah, mi-e indiferent, replică ea, dar bărbatul se ridică și-l aprinse.

În timpul acesta, Lin se retrase într-un colț al canapelei, dar când se întoarse, Soren se așeză, din nou foarte aproape de ea, cuprinzând-o după umeri.

Senzația atât de plăcută, încât Lin își impuse să nu se mai gândească la nimic și să trăiască acel moment de tandrețe.

Astfel, sorbi din paharul cu sherry și își fixă ochii pe perechea superbă, care se vedea dansând în acel moment la televizor.

– Să nu adormi, îi șopti Soren.

– E foarte posibil să adorm puțin, râse ea, ușor. Te-ar deranja? adăugă după aceea, punându-și fruntea pe pieptul lui.

Soren îi luă paharul și-l așeză pe podea, lângă el.

– Da, m-ar deranja, răspunse el, sărutându-i fruntea.

Lin închise ochii și-și spuse cu disperare: ,,Oh, Dumnezeule! Fă-l să se oprească!"

Senzația pe care o simțea la atingerea lui era mult prea dulce pentru a-i putea rezista.

Bărbatul continuă însă s-o sărute și, după ce-i mângâie ușor ceafa și gâtul, începu să-i exploreze sânii, sărutând-o în același timp cu pasiune.

Când mâna lui coborî între coapsele ei, Lin murmură răgușit:

– Nu…. Nu face asta…

Soren își ridică fruntea și o privi în ochii pe jumătate închiși, el însuși răvășit de dorință.

– Bine… Dacă nu vrei, replică el și-i puse picioarele pe genunchii lui, iar capul i-l lipi de piept.

– Nu trebuie să mă mai săruți… în modul ăsta.

– Bine, am spus… Nu te voi mai săruta și nu te voi mai mângâia așa…

Pe urmă, însă, începu să-i muște ușor lobul urechii…

-Nu, nici așa, spuse Lin.

– Dar, atunci cum? întrebă el din nou, și-i sărută ochii, fruntea, obrajii și bărbia, după care o apăsă ferm cu buzele pe gură.

Preț de câteva minute, bărbatul continuă s-o chinuiască, cu sărutări mici și tandre, pe toată suprafața feței.

– Oh, Dumnezeule, oprește-te. Oprește-te! strigă ea, dar, nemairezistând nicio clipă în plus, îl prinse cu brațele după gât și-l sărută ea însăși pe gură, îndelung și senzual, ca și cum ar fi vrut să-i mănânce toată gura.

Soren o întinse pe canapea și-și răsuci corpul peste al ei, tremurând și respirând din ce în ce mai greu.

Lin, însă, în ciuda senzației de plăcere intensă care-i inundă trupul în întregime, își puse mâinile pe pieptul lui și-l împinse cu putere.

– Ne oprim, aici, Soren, spuse ea, gâfâind.

Bărbatul sări brusc în picioare.

– Bine. Nu-i nevoie să te lupți cu mine. Pot să înțeleg și altfel, că nu vrei.

Apoi, dându-i o șuviță de pe frunte la o parte, îi spuse calm:

– Relaxează-te, nu te-am adus aici ca să te seduc.

– Nu trebuia să mă ațâți așa, spuse Lin, ridicându-se în capul oaselor.

– Nu-ți face griji, răspunse el, așezându-se lângă ea și trăgându-i capul la pieptul lui. Știu că Teresa și Ray țin la tine și consideră că faci parte din familie. Sunt preocupați de ceea ce se întâmplă cu tine ca și cum ai fi propria lor fiică și sunt împotriva sexului în afara căsătoriei.

– Această atitudine e puțin neobișnuită pentru zilele noastre. Tatăl tău e atât de rigid în concepții?

– N-aș spune că e rigid, are însă niște principii și ține la ele.

Teresa e la fel, și așa ne-au învățat și pe noi.

– Atunci, familia Wingard e în totalitate de acord cu aceste principii morale.

– Da. Cu toate acestea, însă, nimeni nu condamnă pe nimeni, în această familie. Ceea ce pot să-ți spun, e că cel mai înrăit dintre toți cu privire la standardele morale, e Ray. Și asta pentru că principiile de viață ale mamei mele puteau fi numite oricum, numai rigide, nu.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, îndepărtându-se puțin.

– Stai ca mai înainte, îi ordonă el, punându-i din nou capul pe pieptul lui. E ceva ce vreau să știi… Mama a fugit de aici cu unul dintre muncitorii de la fermă. Nu fusese însă prima ei aventură… Îmi amintesc cum venea în căsuța asta cu alți bărbați, înainte. Era o femeie foarte frumoasă. Tata nu mi-a spus atunci nici cu cine a plecat, nici de ce, dar, legând niște lucruri între ele, mi-am dat seama singur, când am mai crescut. L-am întrebat, apoi pe tata dacă am dreptate și el mi-a confirmat. Nu-i plac minciunile și-i sunt foarte recunoscător că a fost sincer cu mine.

Lin îi prinse mâna și el îi strânse degetele cu putere.

– Îmi pare rău, spuse ea. Ai mai văzut-o vreodată?

– A murit, la scurt timp după ce ne-a părăsit. Se mutase cu iubitul ei la Wellington și într-o noapte, când se întorceau de la nu știu ce petrecere, beți amândoi, s-au răsturnat cu mașina. Nu l-a iubit niciodată pe tata și ar fi fost foarte fericită dacă nu

m-ar fi avut nici pe mine.

– Ah, nu cred că ți-a spus asta!

– Nu mie direct, dar am auzit-o într-o zi spunându-i asta tatălui meu. Era oricum o persoană căreia îi displăcea profund disciplina, iar rolul de mamă o enerva teribil. Câteodată, ne jucam împreună și atunci era extrem de copilăroasă și de dulce.

– Dar Teresa a știut să-ți impună să fii disciplinat?

– Da, în felul ei calm și iubitor, dar a făcut-o.

Mai vorbiră o vreme despre Teresa și despre copilăria lui, însă Lin nu mai rezistă oboselii și la un moment dat ochii i se închiseră brusc și adormi. Ca prin vis, realiză totuși că Soren o prinse în brațe și o întinse pe un pat moale și confortabil. Apoi simți cum îi sunt dați jos blugii, dar nu mai avu putere să reacționeze.

Înregistră cu toate acestea vocea calmă a lui Soren, care-i spuse încet:

– Nu te speria. Dormi.

După asta, o acoperi cu niște pături și repetă pe același ton:

– Dormi…

Totul era atât de confuz, încât tânăra se întrebă dacă visează. Era prea obosită, însă, pentru a mai putea să-și facă probleme și patul era prea primitor ca să vrea să mai plece din el, așa că se lăsă învăluită de dulceața toropelii care o cuprinsese.

Capitolul 6

Când se trezi a doua zi dimineață și realiză că nu era în camera ei, Lin sări din pat ca arsă. Apoi, dându-și seama că era în dormitorul lui Soren, se sperie și mai tare.

Ușa camerei era deschisă și dinspre bucătărie venea un miros foarte plăcut de ouă prăjite cu șuncă.

Cum observă că era îmbrăcată doar în cămașă, în timp ce blugii fuseseră puși pe spătarul unui scaun la câțiva pași de pat, Lin se înveli într-o pătură, cu gândul să ajungă la ei fără a fi surprinsă dezbrăcată.

În acel moment, ușa se deschise mai mult și Soren intră înăuntru, cu un zâmbet cât toate zilele.

– Am auzit că te-ai trezit, spuse el. Vrei micul dejun la pat sau în bucătărie?

Lin își trecu repede mâinile prin părul căre-i căzuse pe față,

încercând să-l aranjeze cât de cât, după care întrebă, nemulțumită:

– De ce sunt încă aici? Ce s-a întâmplat azi-noapte?

– Nu-ți amintești? replică Soren, apropiindu-se de ea și ciupind-o de obraz.

– Mi-ai pus ceva în băutură?

Bărbatul își trecu mâna prin păr, râzând amuzat:

– Nu. Și nu s-a întâmplat nimic, doar că ai adormit și te-am pus în pat. Ești dezamăgită?

– Dez…?! Bineînțeles că nu sunt dezamăgită! exclamă ea. Dar…

Lin își îndreptă ochii spre pantalonii ei, care erau încă pe marginea scaunului.

Soren îi urmări privirile, după care spuse surâzând:

– Nu cred că ar fi fost prea comod să dormi cu ei. Nu te uia așa la mine!… Lenjeria ta de corp e mai mult decât respectabilă.

– Ah, cred că ești dezamăgit, atunci. La ce te-ai fi așteptat? Bikini negri și transparenți?

– Nu sunt dezamăgit…. Bumbacul roz cu floricele albe îmi place la fel de mult.

Lin se înroși până-n vârful urechilor.

– Nu mi-ai spus unde preferi să mănânci, continuă el.

– Nu pot să mănânc aici, replică ea. Ar fi trebuit să prepar deja micul dejun pentru familia Wingard. Ce oră e? întrebă ea,

după care își privi îngrijorată ceasul.

– Dumnezeule! continuă ea, alarmată. De ce nu m-ai trezit?

– Nu-i nicio grabă.

– E târziu! Ce va crede Teresa?

– Că ți-ai petrecut noaptea în patul meu, bineînțeles.

– Ce? Soren!…

– Calmează-te. Am fost acolo după ce ai adormit și le-am povestit ce și cum. Mi-au spus să te las să te odihnești dimineața asta, pentru că ai lucrat prea mult în ultima vreme și te-ai obosit.

– Ce le-ai spus, exact?

– Că ai adormit și te-am pus în patul meu. Am dormit acolo, noaptea trecută.

– Ah, trebuia să mă trezești…

– Deci…Mănânci aici sau la bucătărie?

– La bucătărie, bineînțeles. Ai un pieptene?

Soren deschise un dulap, luă de acolo un pieptene învelit în celofan și i-l oferi:

– E nou-nouț. Am pus de asemenea un prosop nou la baie și o periuță de dinți.

– Mulțumesc.

Lin se întinse după blugi și intră pe urmă în baie, învelită încă în pătură.

– Nu întârzia.

Mâncarea e aproape rece, deja.

***

Când se întoarse la casa familiei Wingard, Lin simți că-i crapă obrazul de rușine.

Teresa, care tocmai îi dădea lui Scotty un pahar cu lapte, îi spuse râzând:

– N-ai de ce să te învinovățești…

– Dar sunt vinovată, replică Lin. Trebuia să fiu aici dimineața asta, să prepar micul dejun și în schimb m-am trezit târziu, în altă casă și Soren mi-a făcut de mâncare…Mi-a spus că v-a povestit ce s-a întâmplat.

– Da. Nu-ți face griji. Ai făcut mult mai multe treburi decât cele pentru care ești plătită, Lin. Te-ai obosit. Vom avea grijă cu schimbul de Scotty, de acum încolo. Știu că e năzdrăvan cât doi.

Lin protestă, dar Teresa spuse cu căldură:

– În dimineața asta, ești liberă. Trebuie să te relaxezi.

– Ah, nu, nu se poate, replică Lin, dar Teresa insistă din nou.

Cum era, într-adevăr, o dimineață deosebit de frumoasă, Lin nu mai spuse nimic.

Până la urmă, ieșiră amândouă la iarbă verde, împreună cu

Scotty, pe care-l lăsară să se joace liniștit în iarba înaltă, în timp ce ele discutară despre o serie întreagă de lucruri lipsite de importanță, râzând și glumind.

La un moment dat, însă, din vorbă-n vorbă, ajunseră și la subiectul bani și dragoste.

– Banii nu sunt atât de importanți în viață ca dragostea, spuse Teresa. Nu știu de ce, am impresia că tu nu prea ai avut parte de iubire, Lin. Am dreptate?

Lin nu răspunse. De altfel, nici nu mai trebuia să vorbească despre asta, pentru că Teresa intuise totul.

– Cred că viața ta a fost foarte tristă, după moartea mamei tale, continuă Teresa.

– Da, nu pot spune că am fost prea fericită. Mătușa mea a avut grijă de mine, dar n-a știut să-mi ofere și dragoste.

– Și Soren și-a pierdut mama, comentă Teresa.

– Da, mi-a spus aseară.

– Ai început să te simți foarte apropiată de Soren, nu-i așa, Lin?

Lin o privi repede, întrebându-se dacă asta o deranja sau nu.

– Și de tine mă simt foarte apropiată. Ai fost foarte bună cu mine, încă de la început.

– Și noi ținem la tine. După ce vei pleca, ne vei lipsi.

Lin simți că-și pierde respirația. O dădeau afară? se întrebă ea, alarmată.

– Ce vrei să spui, Teresa? întrebă Lin, cu degetele încleștate

de emoție.

– Nu mai avem nevoie de ajutor pentru casă, acum că Ray s-a făcut bine, dar în același timp, nu ne vine să ne despărțim de tine. Ce ți-a spus Soren despre mama lui?

– Cred că… totul…

– Nu vorbește foarte ușor despre ea… Când a venit să doarmă la noi noaptea trecută, m-am convins încă o dată, că ești o fată foarte specială. Nu vreau să mă amestec în aceste probleme, Lin, dar vreau totuși ca Soren să fie fericit. E fiul meu. Așa îl simt și deja a primit destule lovituri în viața lui. Cred că tu ești foarte potrivită pentru el. De asemenea, sunt convinsă că și el te-ar face fericită. Se pare că sunteți îndrăgostiți unul de celălalt…

Lin nu putu să nege acest lucru.

– Adevărul e că Soren e marcat de modul în care a trăit mama lui și nici nu mai vrea s-audă de acest tip de femei… Dacă poți să înțelegi cât de mult se ferește și s-a ferit să aibă vreo relație cu femeile de acea factură, îl vei înțelege pe Soren.

– Prima dată când l-am văzut, am avut impresia că urăște femeile, murmură Lin.

– Nu, nu pot spune chiar că le urăște. Seamănă cu tatăl lui în foarte multe privințe. Deși e mult mai sofisticat decât el și mult mai puțin naiv decât a fost el când a întâlnit-o pe prima lui soție. Bietul Ray… La vremea aceea nu era decât un băiat simplu, de la țară. Mama lui Soren cred că vroia ceva mai mult

de la viață… Nu știu de ce a acceptat să se mărite cu Ray. Soren a fost mult mai afectat de plecarea mamei lui decât a fost Ray, care e mult mai puternic și mai dintr-o bucată. Dar… știi că Soren a fost logodit?

– Da, mi-a spus Susan ceva.

– Nu m-am bucurat deloc când a adus-o pe Sonia aici și mi-a spus că se vor căsători. Prea semăna cu mama lui. Dar el o adora. Cum Soren a trebuit să plece în străinătate pentru câteva luni, Sonia, cu modul ei de a fi, n-a reușit să-i fie fidelă. Poate dacă i-ar fi vorbit chiar ea despre acest lucru ar fi iertat-o, dar Soren a aflat toată povestea de la altcineva și… a alungat-o…

– Biata Sonia…

– Da… cred că a suferit când a părăsit-o Soren. În același timp, cred că nici ea, dacă-l iubea într-adevăr, nu trebuia să-l înșele. După asta, fiul meu și-a pierdut complet încrederea în femei. Ceea ce vreau să-ți spun, Lin, e că dacă vrei să fii cu Soren, trebuie să fii total sinceră cu el, în toate privințele.

Lin simți că leșină. Își dăduse seama Teresa că ea ascundea anumite lucruri?

În acel moment, Scotty începu să plângă și Teresa alergă să vadă ce i se întâmplase.

După doar câteva cuvinte spuse de mama lui, băiețelul își șterse lacrimile și, privind încă o dată spre genunchiul julit în timpul căzăturii, își îndreptă piciorul și începu să alerge din

nou, foarte vesel.

– E totul bine din nou, spuse Teresa întorcându-se. Dar ce e cu tine? Ești palidă.

– Nu știu, poate pentru că m-am temut pentru Scotty.

– Cerule! Dar se lovește de zeci de ori într-o săptămână. Dacă de fiecare dată când cade te sperii așa, atunci nu mă mir că ești atât de epuizată.

– Teresa… Dacă simt că nu-l pot face fericit pe Soren, sfatul tău e să plec de aici, nu-i așa?

– Dar eu sunt convinsă că, dacă-l iubești, îl poți face fericit. Dacă însă tu crezi că nu-l iubești atât de mult încât să te căsătorești cu el, atunci… Țin foarte mult la tine, Lin, dar l-am crescut pe Soren timp de douăzeci de ani. Nu mai vreau să-l văd că suferă. Nu mai vreau să-l rănească nimeni.

– Voi face tot posibilul să nu-l rănesc în niciun fel, Teresa, răspunse ea.

De ce sunt surprinsă? își spuse Lin. E normal ca Soren să însemne mult mai mult pentru ea.

Cu toate acestea, inima i se strânse cu durere.

Va pleca imediat ce Ray se va restabili complet. Până atunci, trebuia să se ferească de Soren cât de mult putea.

Două sau trei zile reușise să găsească niște scuze pentru a nu sta prea mult în prejma lui. Bărbatul păruse amuzat de eschivările ei.

Trecuse în felul acesta aproape o săptămână de când ieșise

cu Teresa la iarbă verde și vorbiseră tot ce vorbiseră, când Soren și Ray intrară în bucătărie și Ray îi dădu un plic, pe care Lin recunoscu, imediat scrisul ordonat al domnișoarei Oxford.

Nu-l deschise însă pe loc, spunându-și că va citi scrisoarea după masa de prânz.

În timp ce se așezară însă la masă, Teresa o întrebă:

– De ce n-ai citit scrisoarea pe care ai primit-o?

Văzându-i expresia bănuitoare, Lin deschise totuși plicul, deși știa foarte bine ce era înăuntru: tatăl ei nu uita niciodată când era ziua ei de naștere.

Citi așadar felicitarea, după care o puse din nou în plicul elegant.

– Nu ne-ai spus că se apropie ziua ta de naștere, observă Soren. Când va fi?

– E… astăzi, murmură Lin. Tatăl meu a trimis exact la timp felicitarea.

Ray se uită lung, la ea, pe deasupra mesei:

– La mulți ani, Lin! De ce nu ne-ai spus? Câți ani împlinești?

– Douăzeci și patru, murmură Lin.

– Ah, da, ne-ai scris în scrisoarea prin care ai solicitat slujba că ai douăzeci și trei de ani. La mulți ani, Lin, dragă, spuse Teresa, cu căldură.

– Și din partea mea, desigur, spuse Soren, zâmbind.

– Trebuie să sărbătorim, continuă Teresa. Mâine. Va fi cu o zi întârziere, dar mâine vor fi acasă fetele, ca să mă ajute să

pregătesc tot ce e necesar.

– Ah, dar nu vreau să vă faceți probleme, replică Lin.

– Nu vrei să sărbătorești acest eveniment cu mine, diseară? o întrebă Soren.

– Aș vrea să fiu odihnită mâine, pentru petrecerea dată de Teresa. Și… N-am părul spălat… Dar mulțumesc, oricum.

– Pentru puțin, replică Soren, după care ieși.

Teresa își petrecu după-amiaza dând telefoane și făcând o serie întreagă de invitații pentru ziua următoare.

Pe urmă, plecă la Whakatane cu fetele, pentru a face cumpărături.

Lin se ocupă toată seara de Scotty, după care se retrase în camera ei. Făcu un duș, își spălă părul, îl uscă, după care se așeză în fața televizorului. Îi fu însă imposibil să se concentreze asupra celor văzute.

Peste câtva timp, se auzi o bătaie în ușă și Lin își spuse că, era probabil, vreuna dintre fete, care se întorsese de la școală.

Înăuntru intră însă Soren.

– Ce dorești? îl întrebă Lin, destul de rece.

– Am vrut să-ți spun ceva, răspunse el, ținându-și mâinile în buzunare.

Lin simți că inima i se oprește în piept de emoție.

– Da?

– Am primit și eu o scrisoare astăzi… Sunt așteptat la Wellington, luni.

– Pleci? întrebă ea, surprinsă.

– Da. Mă voi întoarce de Crăciun. Tata mi-a spus că va putea ține gospodăria, cu ajutorul tău. Mă vei conduce la aeroport, sâmbătă?

– Oh, da, bineînțeles.

– Îți va fi dor de mine?

Lin își privi mâinile, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte:

– Tuturor ne va fi dor de tine.

– Eu am întrebat dacă ție îți va fi dor de mine.

– Da, murmură Lin.

– Bun… Pentru că eu voi fi în iad, fără tine.

Lin dădu din mână, în sensul că e de-a dreptul aberant ce auzise, apoi spuse pe un ton mustrător:

– Soren… Nu ne cunoaștem aproape deloc, așa că hai să…

– Să ce?… Să încercăm să ne apropiem mai mult, ca prieteni? Asta vroiai să spui?

– N-am fost prieteni cu adevărat, până acum.

– Nu, n-am fost.

– Am putea fi, atunci?

– Nu.

Lin îl privi surprinsă și bărbatul se apropie de ea, aranjându-i o șuviță de păr după ureche.

– Ce se întâmplă cu tine? întrebă el, cu o voce joasă și caldă. Câteodată trăim împreună niște momente atât de frumoase,

dar tu te închizi după aceea din nou în tine și strici totul. Tocmai când încep să cred că am reușit în sfârșit să fim mai apropiați, tu ridici iarăși un zid între noi. De ce?

Bărbatul începu să-i mângâie umerii, cu delicatețe.

Lin nu avu putere să-l oprească. Atingerile lui o fascinau, întotdeauna.

– De ce? întrebă el încă o dată, privind-o și mai cald decât înainte.

– Nu… Nu știu… de ce, șopti Lin.

Degetele lui coborâră încet, urcând acum linia sânilor ei.

– Ba da, știi, murmură el, continuând s-o mângâie pe sfârcurile întărite de plăcere. Eu voi încerca însă să dobor câteva din bariere… Acum… Sau niciodată…

Buzele lui se apropiară de sânii plini și fragezi, prinzându-i atât de senzual, încât Lin simți că arde de dorință.

– Oh, nu, nu face asta, șopti ea pierdută, cu ochii închiși.

Soren însă se așeză în genunchi și, trăgând-o pe Lin pe podea, o așeză înnebunit între coapsele lui.

Uitând de orice alt gând, în afara atingerilor lui învăpăiate, fata își curbă corpul încins, răspunzându-i cu o nebunie la fel de dezlănțuită.

După un timp, când bărbatul se îndepărtă, Lin murmură încurcată:

– Nu… Nu trebuia… să faci asta…

– Ba da, trebuia… Dar… Nu te-am rănit, știi asta…

Nu, nu o rănise, fizic… Da amintirea acestor momente va fi îngrozitor de dureroasă, după ce nu se vor mai vedea, se gândi Lin.

– A mai rămas ceva de făcut, surâse el, dar asta o vom rezolva data viitoare… De Crăciun…

Lin, însă, știa că nu va mai fi aici, atunci… Încercă însă să zâmbească și încuviință dând ușor din cap, după care își lipi fruntea de umărul lui.

Un timp, stătură așa, nemișcați și tăcuți. Apoi, Soren o sărută lung pe gură și plecă.

Lin rămase pe podea, ca împietrită.

Ce făcuse? Îi răspunsese cu atâta foc sărutărilor, când în ultima vreme își repetase de mii de ori că între ei nu trebuie să fie nimic mai mult decât prietenie.

În loc de asta, îl încurajase să spere că se vor revedea de Crăciun și vor fi și mai apropiați, când știa foarte bine că nu-l va mai revedea niciodată.

Lin scoase un oftat de durere, după care se trânti în pat, strâgându-și cu putere ochii, pentru a nu se mai gândi la ce-i va aduce ziua de mâine.

Capitolul 7

A doua zi, fu una de neuitat.

După ce plouase toată dimineața, spre prânz soarele se ridică din nou pe cer, iar speranțele celor două fete ale familiei Wingard de a ieși la iarbă verde, pentru a sărbători în aer liber, cu foc de tabără și grătar, se reaprinseră.

Cum nu era o petrecere obișnuită, Lin se îmbrăcă într-o rochie albă de bumbac, presărată cu flori de nu-mă-uita. Își pieptănă cu grijă părul, după ce-l perie îndelung și-l lăsă să-i cadă în valuri mari pe spate.

Tracy și Susan își puseră de asemenea veșminte noi, iar Teresa abordă o ținută sobră, dar extrem de atrăgătoare, alegând pentru acea zi o fustă neagră lungă până la glezne și un sacou alb, cu gulerul brodat.

– Soren mi-a adus hainele astea din ultima lui călătorie în

străinătate, spuse Teresa zâmbind, când Lin o complimentă, entuziasmată. Nu le-am îmbrăcat până acum, dar astăzi e o ocazie specială.

– Arăți splendid, replică Lin.

– Mulțumesc. Fetele mi-au spus că sunt în regulă, iar din partea lor acesta este cel mai mare compliment.

Preparară apoi grătarul, iar Ray avu grijă ca totul să fie cât se putea de bine.

Pe masa din bucătărie erau de asemenea, câteva boluri cu salată, sandvișuri, fructe și dulciuri pregătite cu cea mai desăvârșită artă.

Peste puțin timp sosiră și musafirii, astfel că atmosfera deveni deosebit de plăcută. Pe cei mai mulți dintre ei, Lin îi cunoscuse în seara în care fusese la bal, așa că acum nu se simți deloc stingherită.

Peste puțin timp sosi și Rhoda, pe care fetele nu uitaseră s-o invite, nici cu această ocazie.

– Unde e Soren? întrebă ea, după ce ură sărbătoritei ,,la mulți ani" și o sărută pe amândoi obrajii.

– S-a dus până la el, să se schimbe, răspunse Lin, dar musafira își îndreptă privirile spre ușă, zâmbind cu toată fața.

Lin se întoarse într-acolo și-l văzu pe Soren intrând în sufragerie, cu o față palidă și alungită.

Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri, destul de strâmți pentru a-i scoate în evidență coapsele puternice, peste

care cădea lejer o cămașă albă de bumbac, deschisă la piept.

După ce o privi o clipă cu ochi strălucitori și plini de subînțelesuri, Soren se îndreptă spre ea, spunându-i cu un zâmbet cuceritor:

– La mulți ani, sărbătorito.

Pe urmă o sărută scurt pe gură și vârî mâna în buzunar, de unde scoase un pachețel pe care i-l întinse, emoționat:

– Cadoul tău…

– Dar n-am vrut să primesc niciun cadou astăzi, protestă Lin, dar desfăcu totuși pachețelul, scoțând la iveală un lanț de argint cu un medalion din același material, pe care era gravat un dansator Thai.

– Ah, cât e de frumos! spuse ea, entuziasmată. Mulțumesc.

Bărbatul luă lanțul din mâinile ei și i-l puse la gât.

– Îți stă foarte bine, spuse el, privind cu ochi strălucitori medalionul care-i căzu între sâni.

Până la urmă, renunțaseră să mai întindă masa la iarbă verde și totul fu servit în sufragerie, dar atmosfera era veselă și relaxată.

Apoi dansară cu toții pe terasă, iar Lin nu-și dezlipi ochii din ochii lui Soren.

Era seara ei și n-o interesa ce vor spune ceilalți, se gândi ea, trăind din plin bucuria de a fi în brațele lui.

Spre miezul nopții, se retraseră într-un colț mai întunecat al terasei și Soren o cuprinse cu pasiune de mijloc:

– Lin…

– Taci, șopti ea, nu spune nimic…

Se sărutară apoi cu disperare, până când Lin o auzi pe Teresa strigând-o.

– Mama ta mă vrea lângă ea.

– Și eu te vreau lângă mine, murmură el.

Teresa o chemă din nou și Lin vru să plece, dar Soren o strânse din nou la piept.

– Nu te mai dau nimănui, spuse el și, prinzând-o de mână, se întoarseră în lumina de pe terasă, de unde intrară în sufragerie.

Oaspeții începură să plece și Teresa o chemă pentru a le spune la revedere.

Câțiva dintre ei, încercară să facă glume nesărate cu privire la dispariția sărbătoritei, împreună cu Soren, dar acesta le tăie imediat elanul, fulgerându-i cu privirea.

Peste câteva minute, petrecerea se sfârși și Lin începu s-o ajute pe Teresa la spălatul vaselor.

Când aceasta dispăru pentru o vreme în camera copiilor, Soren se apropie de Lin și-i spuse cu blândețe, cuprinzând-o ușor de umeri:

– Cred că e timpul să-ți spun și eu noapte bună. Te-ai distrat?

Lin simți lacrimile înțepându-i ochii și-și puse capul pe pieptul bărbatului.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, șopti ea, doar că… e ca un vis, totul…

– Du-te la culcare, o îndemnă el. Ești obosită.

După asta îi sărută lacrimile și-i spuse șoptit:

– Somn ușor, dulce Melinda.

Tânăra îl privi cum dispare pe hol și apoi în întunericul nopții. Lacrimile nu mai vrură s-o asculte și începură să-i curgă în neștire pe obraji.

***

A doua zi, în timpul drumului spre aeroportul din Whakatane, vorbiră foarte puțin.

Lin se concentră asupra condusului, iar Soren se închise în el, privind undeva în gol.

Deși se gândise toată noaptea să facă din această despărțire una memorabilă, acum, Lin se trezi incapabilă să scoată vreo vorbă.

Aeroportul era deosebit de mic, dar cu toate acestea pierdură timp prețios cu găsirea unui loc pentru parcare. Astfel, odată intrați înăuntru, mai avură timp doar să se îmbrățișeze scurt.

– Ne revedem de Crăciun, îi spuse Soren, sărutând-o apăsat

pe gură, după care plecă grăbit pentru îndeplinirea formalităților de zbor.

Lin nu avu curajul să-l privească nicio clipă în ochi, de teamă ca el să nu-și dea seama cât de mizerabil se simțea la gândul că nu-i spusese că, de Crăciun, ea nu va mai fi acolo.

Avionul se înălță încet în aer și tânăra avu impresia că inima i se rupe în mii de bucățele. Va muri… Nu putea să trăiască fără el… Sau… Dacă va continua să trăiască fizic, viața nu va mai avea niciun fel de însemnătate pentru ea.

În următoarele două săptămâni, Lin se simți atât de distrusă, încât se miră ea însăși că rezistase acestei dureri.

Familia Wingard observase cu siguranță starea ei, dar fuseseră cu toții extrem de discreți.

Într-una din zile, Teresa propuse o zi de cumpărături, în care să-l lase pe Ray în grija lui Davy, iar pe Scotty în grija ambilor.

Da, voi cumpăra cadourile de Crăciun, își spuse Lin, după care îmi voi anunța plecarea.

Vroia să le ofere tuturor ceva care să le aducă aminte de ea.

Așadar, ieși cu Teresa și cu cele două fete la cumpărături și cheltui toți banii primiți de la tatăl ei.

Pentru Ray cumpără un set de pixuri, pentru Susan și Tracy câte o brățară de argint, un ceas deșteptător pentru Davy și un trenuleț de metal pentru Scotty.

După ce se gândise îndelung ce cadou să-i facă Teresei, se

opri asupra unei broșe de argint, care avea încrustate la mijloc trei perle de cultură.

După un timp, Teresa și fetele se duseră să caute ceva împreună, astfel că rămase stabilit să se întâlnească în holul magazinului.

Era un moment foarte potrivit să aleagă ceva pentru Soren.

După ce se uită cu atenție în mai multe raioane, găsi în sfârșit ceva care s-o mulțumească. Era o mică statuetă din lemn galben, reprezentând un taur deosebit de viguros, dar care avea niște ochi meditativi.

După ce vânzătorul împachetă statueta și o așeză în sacoșa în care avea și celelalte cadouri, Lin se grăbi să le întâlnească din nou pe Teresa și fetițele ei.

Se reuniră așadar peste câteva minute și se întoarseră mulțumite spre casă.

În acea zi, după ceai, Lin se duse în camera ei, sortă cadourile, le împachetă și scrise câte o felicitare pentru fiecare din ele.

Pe cea pentru Soren, adăugă cu mâna tremurând de emoție: „cu dragoste". Pe urmă, însă, se răzgândi și scrise o altă carte poștală. Era mai bine să păstreze un ton convențional și pentru el, se gândi ea.

Mai târziu, coborî în bucătărie și, văzând-o acolo pe Teresa, o anunță că de Crăciun nu va mai fi cu ei.

– Înțeleg că vrei să fii cu tatăl tău de sărbători, răspunse

Teresa, dar asta nu înseamnă că noi vom suferi mai puțin din pricina plecării tale. Oricum, e dreptul tău să-ți iei o vacanță de o săptămână sau zece zile.

– Nu, n-ai înțeles, răspunse Lin. Voi pleca definitiv.

– Și… Soren? întrebă Teresa șocată. Știi că abia așteaptă să te revadă.

Era pentru a doua oară când Soren ruga o fată să-l aștepte și aceasta îl trăda.

– Mi-ai spus că dacă voi considera că nu-l pot face fericit… e mai bine să plec. Îmi pare rău, dar m-am gândit că e mai bine să plec acum, până nu e prea târziu.

Teresa o privi cu gravitate.

– Eu nu sunt de aceeași părere, Lin, dar tu îți cunoști mai bine sentimentele. Sper că nu vei rupe legătura cu noi, totuși.

Lin nu răspunse, pentru că nu vroia să le mai trimită vești despre ea, însă nu dădea bine să le spună asta.

– Am fost fericită aici…Toți, sunteți minunați.

Despărțirea fusese extrem de dureroasă.

Ray îi cuprinse umerii și, scuturând-o bărbătește, îi ură drum bun.

Davy îi dădu mâna fără s-o privească, abia reținându-și lacrimile, cele două fete o îmbrățișară cu putere și-i dădură câte un pachet, rugând-o însă să nu-l deschidă până la Crăciun, iar Teresa o sărută pe ambii obraji, plângând în hohote. Scotty izbucni și el în plâns, strângându-se și mai tare în brațele

mamei sale în momentul în care Lin porni mașina.

Mult timp după aceea, Lin își aminti cu insistență această imagine.

Se sfârșise…

Misiune îndeplinită, își spuse ea. O costase însă mai mult decât și-ar fi putut închipui vreodată.

Fusese cea mai bună soluție? se întrebă ea, acum, nesigură.

În adâncul inimii ei, răspunsul sună foarte hotărât: nu.

Nu regreta că lucrase la familia Wingard și nici că-l întâlnise pe Soren.

Întâlnise dragostea mult visată, chiar dacă pentru o perioadă foarte scurtă. Dacă trebuia să plătească pentru această fericire, era gata s-o facă.

Se gândi apoi la suferința imensă care exista în lume, la cataclismele care distruseseră civilizații întregi…

Își trecu apoi ochii spre marea întinsă la picioarele dealului…

De mâine va fi cu tatăl ei și amintirile de acum se vor estompa, încet-încet, până vor cădea în uitare, își spuse ea cu un oftat adânc.

Capitolul 8

Lin își petrecu seara de Crăciun alături de tatăl ei și de familia surorii lui. Nu putu însă să nu se-ntrebe ce gândiseră cei din familia Wingard când găsiseră cadourile pe care le lăsase pentru ei în camera sa.

De asemenea, își aminti de cadoul pe care-l împachetase pentru Soren. Tare ar mai fi vrut să știe dacă i-a plăcut, într-adevăr, atât de mult pe cât se așteptase ea.

În dimineața aceea, deschisese și ea pachetul primit din partea celor care o primiseră, pentru câteva luni, ca și cum ar fi făcut parte dintre rudele lor.

Astfel, se bucurase din toată inima la vederea fularului fin de mătase, destul de lat pentru a putea fi purtat drept șal, care-i fusese oferit de Susan și Tracy, dar și când descoperise cutia imensă cu lenjerie fină de corp, lângă care găsise un bilețel cu

însemnarea: ,,Pentru prietena noastră, Lin, din partea întregii familii Wingard."

A doua zi, tânăra le trimise o scrisoare de mulțumire, specificând că își petrecuse seara de Crăciun la mătușa ei, împreună cu tatăl său.

După Anul Nou, când controlă cutia poștală, Lin găsi un plic voluminos, trimis de Teresa, în care erau descrise reacțiile tuturor în momentul în care găsiseră cadourile de la ea.

“Scotty îți mulțumește pentru trenuleț și îți transmite sărutări.”

După aceste cuvinte, urmau o mulțime de semne făcute de băiețel, chiar cu mânuța lui.

Lin se înduioșă atât de tare, încât începu să plângă.

În plicul Teresei era și un pachețel, iar când îl desfăcu, emoționată, Lin constată că era cadoul ei pentru Soren, pe care acesta îl refuzase.

Tânăra nu le mai scrise nimic și după două luni primi din partea Teresei alte două plicuri voluminoase, din care află, printre altele, că Soren plecase imediat după Anul Nou și era, acum, la Wellington. Susan va fi studentă în Auckland, peste puțin timp, Ray își revenise complet, iar băieții erau năzdrăvani, cum îi știa.

Teresa nu făcu nicio aluzie cu privire la o eventuală întâlnire cu Susan, care urma să studieze în orașul în care trăia ea și Lin îi era foarte recunoscătoare pentru acest fapt.

De altfel, se hotărî să rupă orice relație cu această familie de acum încolo.

Peste puțin timp, Teresa o sună, dar când Lin auzi vocea telefonistei spunând că doamna Wingard dorea să intre în legătură cu domnișoara Blake, după o ușoară ezitare, răspunse foarte ferm:

– Nu locuiește nicio domnișoară Blake aici, îmi pare rău. Operatoarea își ceru scuze și închise telefonul.

După această întâmplare, nu mai sosi niciun plic din partea Teresei.

De când se întorsese acasă, Lin își căută din nou de lucru, pentru că nu mai dorise să muncească în firma tatălui ei, și în cele din urmă se angajă într-o agenție de turism.

Colegii săi se dovediră extrem de amabili și de calzi și nu peste mult timp, Lin își făcu o mulțime de prieteni.

Biroul agenției era situat în partea veche a orașului, foarte aproape de mare, așa că nu de puține ori, Lin se ducea să-și ia prânzul într-un restaurant liniștit, foarte aproape de universitate.

În martie, într-una din astfel de zile, în timp ce-și lua masa privind relaxată spre cerul însorit, auzi în spatele ei o voce foarte tânără, strigând bucuroasă:

– Lin!… Lin, ce bine-mi pare că te văd!…

– Susan, șopti Lin, surprinsă.

După câteva clipe, își reveni totuși și întrebă foarte veselă:

– Ai timp să stăm puțin de vorbă?

– Bineînțeles, răspunse fata, entuziasmată. Nu mai am niciun curs până la ora două.

– Nu te-am felicitat că ai intrat la facultate, spuse Lin, pot s-o fac acum?

– Niciodată nu e prea târziu, răspunse surâzând Susan.

– Cum ți se pare viața de student?

– Îmi place, dar mi-e foarte dor de casă.

– Unde locuiești?

– Oh, stau în gazdă la niște persoane în vârstă. Am sperat să stau la cămin, dar n-am mai găsit loc.

– Ți-ai făcut prieteni, aici?

– Puțini, pentru că domnul și doamna Hardwick, la care stau în gazdă, nu-mi permit să vin acasă târziu și nici să invit pe nimeni la mine.

– Păi, cred că nici n-ai avea timp prea mult de prieteni, nu-i așa?

– Da, e adevărat… Lin… De ce? Vreau să spun… Oh, n-are importanță, bâigui Susan, apoi, ridicându-se în picioare, spuse zâmbind:

– A fost o plăcere să te revăd, Lin. Când voi merge acasă le voi spune că m-am întâlnit cu tine și că ești bine… Ești bine, nu-i așa?

Lin nu răspunse. Dintr-o dată, se simți îngrozitor de vinovată. Teresa o căutase la telefon, îi scrisese… Probabil

Susan avusese nevoie de ajutorul ei… E singură, într-un oraș necunoscut…

– Susan, stai puțin, spuse Lin, ridicându-se în picioare. Ești liberă și mâine, la ora asta? Aș vrea să luăm prânzul împreună.

– Oh, ar fi super, Lin, răspunse fata, entuziasmată. Te găsesc aici?

– Da, răspunse ea, îmbrățișând-o.

Peste alte câteva luni, Susan își va face alți prieteni și atunci va putea ieși din nou din viața ei, dar dacă n-o ajuta acum, nu și-ar fi iertat asta niciodată. Destul că nu fusese lângă ea când venise aici.

A doua zi, Lin se întâlni iarăși cu Susan și în zilele care urmară la fel…

Uneori mâncau în restaurantul de lângă universitate, alteori mergeau împreună la câte un snack bar, în ciuda protestelor Susanei, care nu vroia ca Lin să cheltuiască prea mulți bani cu ea.

– Nu-ți face griji, îi spuse aceasta într-una din zile. Sunt angajată. Tu ești studentă. Trebuie să te hrănești.

– Dar mănânc prea mult. Doamna Hardwick insistă întotdeauna să iau masa cu ei. Cred că ajung o grasă.

Lin o cunoscuse și ea pe doamna Hardwick, într-o sâmbătă, când se dusese s-o ia pe Susan pentru o plimbare cu mașina prin oraș.

După ce-i pusese mai multe întrebări, proprietăreasa păru

foarte satisfăcută de răspunsurile pe care i le dăduse Lin și o rugă ca la întoarcere să rămână și ea la ceai.

Observând privirile rugătoare ale Susanei, Lin acceptă.

În timp ce se urcară în mașină, Susan spuse, amuzată:

– Cred că i-ai căzut cu tronc doamnei Hardwick. Era să cad pe spate când te-a invitat la ceai.

– Da, dar m-a descusut destul până s-o facă. Probabil se gândește că e bine să ai o prietenă mai în vârstă într-un oraș necunoscut.

– Vorbești de parcă ai avea o sută de ani. Unde vom merge, acum, mătușică Melinda?

– Vom face un tur al orașului Auckland. Vom vedea cele mai importante monumente și alte lucruri de mare interes. Poate îți vei lua și notițe, adăugă glumind Lin.

– Ce zi!… Dar nu-mi voi lua notițe. Fac asta, destul, în celelalte zile.

Astfel, vizitară muzeele, sălile de expoziție ale pictorilor din oraș, canoea de război a maorilor și străzile din secolul nouăsprezece, care erau favoritele lui Lin.

– Nu putem vedea totul într-un singur weekend, comentă Lin. Vom mai ieși și altă dată.

După asta se plimbară prin parc și Susan, oprindu-se lângă una dintre fântânile arteziene, întrebă nedumerită:

– Lin… De ce n-ai răspuns la scrisori?… Adică, ai răspuns după prima scrisoare, pe urmă...n-ai mai făcut-o...

– Mă tem că nu sunt genul care știe să întrețină o corespondență… Știi că există astfel de oameni.

– Ah. îmi pare rău… Cred că era mai bine dacă tăceam din gură.

– Nu face nimic că m-ai întrebat, Susan… Nu credeam că asta v-a afectat atât de mult.

– Noi toți ținem foarte mult la tine și ne gândeam că vei veni de Crăciun… Și Soren te-a așteptat…

Lin se albi.

– Îmi pare foarte rău, dacă l-am dezamăgit.

– Dar… Lin… Tu nu erai îndrăgostită de el?

– Nu.

– Știi, la petrecerea de ziua ta…

– Oh, Susan, nu poți niciodată să pui bază pe ce se-ntâmplă la petreceri, sper că știi asta…

– Chiar? întrebă ea, perplexă.

– Poate vei înțelege aceste lucruri mai târziu… Hai, trebuie să ne-ntoarcem, ca să n-o supărăm pe doamna Hardwick.

Spre satisfacția bătrânei doamne, fetele ajunseră la timp și stăpâna casei le servi cu friptură rece de vacă, la care adăugă salată și cartofi prăjiți.

Domnul Hardwick nu-și ridică fruntea din farfurie pe tot parcursul cinei, în schimb soția lui vorbi tot timpul, interesându-se cu lux de amănunte despre modul în care-și petrecuseră tinerele după-amiaza.

Spre surprinderea Susanei, Lin avu permisiunea strașnicei doamne de a se retrage cu chiriașa sa în dormitorul acesteia.

– Dar să nu stați prea mult, preciză totuși doamna Hardwick. Susan trebuie să se culce devreme.

Lin îi promise zâmbind că nu va rămâne decât câteva minute, dar Susan își roti ochii peste cap, îndreptându-se grăbită spre camera ei.

Nu era ușor pentru o fată cu atâta temperament să trăiască într-un regim așa de restrictiv, își spuse Lin cu regret pentru mai tânăra sa prietenă.

Înainte de ora nouă, Lin plecă și Susan o conduse până la poartă.

Subiectul Soren nu mai fu atins în conversația lor, însă în timp ce se îndrepta spre casa tatălui ei, Lin se întrebă dacă-l rănise, într-adevăr atât de mult pe fratele Susanei.

Da, probabil a suferit, de vreme ce mi-a trimis cadoul înapoi, își spuse Lin.

În mod sigur, n-o va ierta niciodată.

Micuța statuetă cumpărată pentru Soren era acum pe noptiera ei, lângă pat, pentru a o vedea în momentul în care stingea lumina la culcare, și dimineața, când se trezea. Îi amintea de zilele petrecute cu Soren. De momentele în care râseseră împreună. De cele în care dansaseră sau în care îi vorbise despre Cesar.

Pe Susan o revăzu pe la mijlocul săptămânii următoare și,

de cum se apropie, fata îi spuse dintr-o răsuflare:

– Lin, îți amintești de Rhoda Moers?

Lin se gândi imediat că frumoasa Rhoda se logodise cu Soren și inima începu să-i bată cu putere. De aceea, nu putu răspunde, dar dădu din cap, emoționată.

– S-a întors în Auckland și are un apartament aici… Vrea să mă mut cu ea… Nu e super? Am întrebat-o pe mama dacă pot să plec de unde stau acum și mi-a dat voie. Mă mut în weekendul ăsta.

– E minunat, replică Lin.

– Gazdele mele sunt niște persoane deosebite, știu asta, dar mă fac să mă simt ca și cum aș fi…

– În închisoare, nu?

– Da. Exact… După ce mă voi muta, eu și Rhoda vom da o petrecere. Vei veni și tu, nu-i așa?

– Oh, nu cred… Nu sunt sigură că Rhoda ar fi prea încântată de prezența mea.

– Lin, nu fi prostuță. De ce n-ar fi? Oricum, mi-a spus chiar ea să te invit. A mai spus… că dacă ai un prieten, n-are nimic împotrivă să-l aduci și pe el.

– Sigur?

– Da… Atunci, vii?

– Bine, surâse Lin deși nu înțelegea de ce insistase Rhoda să facă această petrecere și mai ales de ce o invitase și pe ea.

Lin nu se duse însoțită, totuși, la petrecere.

Se îmbrăcă însă extrem de elegant, cu o rochie de catifea de un roșu de Burgundia, extraordinar de frumos. Și, pentru că rochia era tivită cu auriu, la gât își puse lanțul de aur cu medalion, primit în dar de la tatăl ei.

Peste rochie îmbrăcă o scurtă de blană artificială, albă, pentru că era încă destul de frig, iar în acea zi mai bătea și un vânt îngrozitor de puternic. Tatăl ei i-ar fi putut cumpăra o blană naturală, dar era împotriva sacrificării animalelor. În plus, nici ea nu suporta ideea de a îmbrăca blănuri ale unor animale ucise.

Când își luă la revedere de la tatăl său. în acea seară, acesta o întrebă surprins, ridicându-și ochii din ziarul pe care-l citise până atunci, deosebit de concentrat:

– Unde mergi?

Lin îi spuse, deși era sigură că va uita imediat. De altfel, știa dintotdeauna că se plictisea să vorbească sau să stea cu ea.

Găsise foarte ușor adresa și, în ciuda așteptărilor, deși în fața blocului cu pricina erau parcate o mulțime de mașini, găsise repede un loc sub un stâlp de telegraf, unde s-o pună și pe-a ei.

Urcă apoi scările și când ajunse la ușa apartamentului indicat de Susan, sună de câteva ori, după care așteptă să i se deschidă.

Dinăuntru răzbăteau până la ea o mulțime de voci vesele, muzică și râsete.

Peste câteva momente, Susan îi deschise ușa, surâzătoare, și parcă se maturizase dintr-o dată. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri de catifea strălucitoare, peste care cădea lejer o bluză de mătase albă. Zâmbetul îi era însă neschimbat.

– O să-ți duc blana în camera mea, spuse ea, ajutând-o pe Lin să se dezbrace. E minunată… Probabil e naturală, nu?

– Nu, nu-mi place să îmbrac blănuri naturale. Dar tu arăți extrem de sofisticat, seara asta, Susan.

– Chiar? Rhoda mi-a împrumutat bluza ei și m-a machiat.

Lin aruncă repede o privire spre sufragerie, pentru a-și face o idee despre persoanele care erau prezente la petrecere.

După câteva secunde, o zări pe Rhoda venind spre ea și în spatele ei, cu un pahar de coniac în mână, pe Soren.

Lin înlemni.

Rhoda veni spre ea, o îmbrățișă și o sărută pe obraji, dar Soren rămase în sufragerie.

– Credeam că Soren e la Wellington, Susan, spuse Lin, după ce se forțase s-o salute pe Rhoda.

– Păi, s-a întors azi, răspunse Susan. Nu e o surpriză frumoasă?

– Da, foarte frumoasă, replică Lin, pe un ton destul de ironic.

– Hai, Lin, interveni Rhoda, vreau să te prezint oaspeților.

Casa era plină de musafiri, dar câteva minute mai târziu, Lin nu-și mai aminti numele niciunuia dintre ei. Toată atenția ei se

concentră asupra bărbatului înalt și blond care stătea rezemat de fereastră și nu se mișcă de acolo nici când intră ea în sufragerie.

Rhoda, însă, o prinse pe Lin de braț și o trase spre el.

– Pe Soren îl cunoști, spuse tânăra, privind curioasă când spre Lin, când spre invitatul ei.

Cu un efort supraomenesc, Lin se uită direct în ochii reci ai bărbatului și zâmbi cu toată fața:

– Da, îl cunosc, bineînțeles.

Soren nu zâmbi deloc, dar o salută scurt din cap.

– Soren, te rog, continuă Rhoda… Vrei să aduci un pahar cu coniac pentru Lin? A mai venit cineva și trebuie să deschid.

– Ce preferi să bei, Melinda? întrebă Soren cu răceală. Gin, coniac…?

– Un gin tonic, te rog, dacă se poate.

– Păi să vedem dacă e așa ceva, răspunse Soren și, prinzând-o de braț, o trase spre masa pe care erau înșirate sticlele cu băutură.

După ce bărbatul îi turnă ginul în pahar, Lin spuse mulțumesc din vârful buzelor și își roti ochii prin cameră, pentru a găsi un loc în care să se așeze.

Cum nu văzu niciunul, se duse și se așeză pe un colț al bibliotecii. Soren o urmă încet, cu un zâmbet straniu în colțul gurii.

– Și… ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut? o

întrebă el, în timp ce Lin începu să soarbă cu nervozitate din pahar.

Încercând din răsputeri să se comporte normal, tânăra răspunse sec:

– Am lucrat.

– Lucrezi? o întrebă el din nou, uimit.

– Bineînțeles că lucrez.

– Unde?

– La o agenție de turism.

– A, da, mi-a spus Susan ceva… Dar n-a știut să-mi dea numele agenției.

Nici nu era de mirare, se gândi Lin. Nu-i spusese niciodată asta.

– Nu m-a întrebat la ce agenție lucrez, răspunse Lin. Credeam că ești în Wellington, continuă tânăra, pe același ton de conversație. Ce faci în Auckland?

– De ce te interesează?

Lin își coborî privirile spre paharul pe care-l ținea cu ambele mâini.

– Făceam doar conversație, replică ea.

Câteva momente nu mai spuseră nimic, dar Soren își duse mâna la lanțul de la gâtul ei și, cercetând cu atenție medalionul, o întrebă insinuant:

– E tot cadou?

– Ce? se răți ea, alungându-i mâna.

Soren însă luă din nou medalionul între degete și continuă să-l analizeze:

– E un cadou, ca și ceasul de aur și mașina, nu-i așa? adăugă el pe același ton sarcastic.

– Da, e un cadou de Crăciun, răspunse ea cu răceală. E prima dată că-l port.

Pe urmă, amintindu-și de statueta care zăcea acum pe noptiera ei, nu se putu abține să nu-l întrebe:

– De ce n-ai acceptat cadoul pe care ți l-am făcut?

Soren își termină băutura din pahar, după care răspunse încet, cu ochii ațintiți în peretele din fața lor.

– N-am vrut să am nimic, care să-mi amintească de tine.

Lin nu spuse niciun cuvânt câteva momente, dar, pentru că vocea lui sună îngrozitor de rece și de distantă, îl rugă încet și tremurat:

– Nu mă urî, Soren…

Bărbatul puse paharul gol pe masă, iar când se întoarse lângă ea îi răspunse amuzat:

– Fată dragă, cum nu m-ai iubit – și asta e foarte clar pentru mine acum – nu meriți nici măcar să fii urâtă.

Cuvintele lui o răniră îngrozitor.

Degetele îi tremurară dintr-o dată atât de tare, încât lichidul din pahar începu să se clatine, ușor, dintr-o parte într-alta.

– Nu…Nu cred că mai avem nimic să ne spunem, răspunse ea, după care își goli paharul și dădu să plece.

Soren însă o prinse de braț.

– Eu am o mulțime de lucruri să-ți spun, replică el, înfigându-și degetele în carnea ei. Așa că stai aici.

Rumoarea din cameră se-nteți parcă și mai mult, iar câteva persoane trecură în mijlocul încăperii și începură să danseze cu foc, în timp ce altele se așezară pe mochetă, bătând ritmic din palme. Rhoda stătea într-un colț al canapelei, vorbindu-i unui tânăr ca și cum încerca să-l facă să înțeleagă ceva, dar nu reușea.

Susan alergă spre ușa de la intrare, unde se auzi din nou soneria.

Lin își scutură brațul și spuse, iritată:

– Aș vrea să mă bucur de petrecerea asta.

– Și eu… Atunci… Să ne bucurăm împreună, spuse el, cuprinzând-o de mijloc și trăgând-o lângă ceilalți dansatori. Lin nu putu să protesteze, iar Soren miză pe acest fapt. În plus, cum camera era destul de mică și mai doreau și alte perechi să danseze, tânăra fu nevoită să accepte că nu puteau să se miște, decât foarte aproape unul de altul.

Mirajul muzicii o făcu însă repede să uite de tot, așa încât închise ochii și-și lipi fruntea de pieptul lui Soren.

Când îi redeschise, o zări pe Susan zâmbindu-i aprobator.

Rhoda continua să fie centrul atenției petrecerii și, deși Lin îi evitase privirile cât putu de mult, nu-i fu greu să observe că aceasta se uita adeseori spre ea și Soren.

– De ce nu-i acorzi mai multă atenție Rhodei? întrebă Lin, uitându-se mustrătoare spre Soren.

– De ce aș face-o? Sunt destui care roiesc în jurul ei.

Lin nu putu să-l contrazică.

După un timp, gazdele se duseră în bucătărie să prepare niște sandvișuri și Lin se oferi să le ajute. Rhoda părea la fel de prietenoasă ca-ntotdeauna și părea să nu fi observat că Lin îl monopolizase pe Soren. Sau – își spuse ea – dacă observase, era prea mândră ca să lase să se vadă.

Spre miezul nopții, Soren dansă totuși cu Rhoda, iar Lin cu un alt bărbat. Pe urmă, schimbă și alți parteneri, iar Soren la fel. Totuși, în cele din urmă se întoarse la Rhoda, care-i șoptea la ureche aproape tot timpul ceva, făcându-l să râdă în hohote.

Lin prinse un moment în care Susan se duse din nou la bucătărie și o urmă, grăbită:

– Eu trebuie să plec, spuse ea, profitând de faptul că mai plecau niște persoane.

– Ne vedem luni la prânz? întrebă Susan și după ce Lin încuviință, adăugă entuziasmată:

– E o super petrecere, nu-i așa?

– Da, super, îngăimă Lin. Bine, atunci ne vedem luni.

Lin ieși în noaptea rece și se urcă în mașină, tremurând. În mod surprinzător, însă, aceasta nu vru să pornească.

Tânăra se uită în jur după o cabină telefonică, pentru a chema un taxi. Din nefericire, nu zări niciuna prin preajmă.

Se întoarse, așadar și sună din nou la ușa apartamentului Rhodei. Susan, care deschise imediat, se arătă extrem de surprinsă.

– N-am reușit să pornesc mașina, îi explică Lin. Pot să dau un telefon pentru un taxi?

– Dar noi n-avem încă telefon. Poate reușește vreunul dintre băieți să-ți repare mașina.

– Nu, nu vreau să deranjez pe nimeni, răspunse Lin.

– Ai probleme? interveni Soren, apărând dintr-o dată în spatele surorii sale.

Susan îi explică ce se întâmplase și acesta replică imediat:

– Te duc eu acasă, Melinda.

– Nu! spuse Lin repede, deși realiză că refuzul ei putea fi bătător la ochi.

Cum cele două fete o priviră surprinse, Lin se grăbi să adauge:

– Nu vreau să-ți stric petrecerea, Soren. Mulțumesc, dar…

– Nu mă deranjează să te conduc, o întrerupse el. Mașina mea e în fața blocului, continuă bărbatul, și scoase din buzunar cheile automobilului, demonstrativ.

– Te duce Soren, Lin, interveni Susan. E foarte bine așa.

Soren o prinse apoi, de umeri pe Lin și ieșiră, fără ca niciunul dintre ei să se mai uite în urmă.

Capitolul 9

Soren o ajută pe Lin să se așeze pe scaunul pasagerului, după care trecu la volan.

– Încotro? întrebă el.

Lin își coborî pleoapele și, după o ezitare, răspunse încet:

– Remuera.

Bărbatul își ridică sprâncenele în culmea mirării, dar nu spuse nimic.

Fata își ridică bărbia și se concentră asupra drumului.

Tatălui ei îi plăcea să locuiască în această veche dar prestigioasă suburbie și n-avea de ce să-i explice toate acestea lui Soren.

Traficul nu era deloc aglomerat la acea oră, dar Soren părea să nu se grăbească deloc.

Mai mult decât atât, Lin fu surprinsă de faptul că bărbatul

cunoștea foarte bine străzile din oraș și nu avu nevoie de niciun ajutor din partea ei pentru a se încadra pe drumul spre zona despre care-i vorbise. Totuși, părea să nu fie prea familiarizat cu mașina pe care o conducea.

– De când ai mașina asta?

– A mea e în Paikea, dar pentru perioada în care voi sta aici, voi folosi această mașină.

Lin presupuse astfel că era o mașină închiriată și nu mai puse alte întrebări.

Nici el nu mai vorbi nimic, până în momentul în care intră în cartierul Remuera.

– De aici, încotro?

– Înainte, replică ea. Pe urmă, a patra stradă la stânga.

După ce intră pe strada indicată de ea, Soren opri mașina la umbra unor copaci.

– N-am ajuns încă, spuse ea.

– Știu. Vreau însă să vorbesc cu tine.

– Dar am vorbit toată seara.

– Vreau să vorbim între patru ochi. Până acum n-am fost singuri.

– E târziu și sunt obosită, protestă Lin. Nu crezi că…

– Nu, nu cred…Am tot crezut de la Crăciun încoace… Acum, vom vorbi…

După asta, Soren desfăcu centurile de siguranță și-și puse brațul pe spătarul scaunului ei.

– Eu sunt sigură că n-avem despre ce să mai vorbim, Soren.

– Nu? Eu aș vrea totuși să-mi explici de ce ai plecat fără să mă anunți?

– Am plecat, pentru că Ray s-a făcut bine și rolul meu acolo era încheiat. Nu m-am gândit că e important să te anunț.

– Nu mi-ai spus, înainte de a pleca la Wellington, că nu te voi mai găsi de Crăciun.

– I-am spus Teresei cu o săptămână înainte, că de Crăciun nu voi mai fi acolo.

– Teresa n-a însemnat nici ea mai mult pentru tine decât un simplu angajator, ca oricare altul?

– A fost o muncă plăcută și Teresa a fost pentru mine un angajator cu totul special.

– Doar atât?

– Da, minți ea, grăbită să încheie acea discuție. Ce altceva putea fi?

– Dar știi cât de mult s-a atașat de tine, nu-i așa? A fost chiar atât de dificil să-i trimiți o scrisoare, din când în când?

– Nu-mi place să scriu scrisori și cred că ea a înțeles acest lucru.

– Da? Așa crezi? Eu nu cred, și pot chiar să-ți spun că ai rănit-o foarte mult.

– Îmi pare rău, răspunse Lin încet.

– Ești doar o japiță fără inimă, scrâșni el printre dinți.

Lin simți că nu poate îndura mai mult decât îndurase până

în acel moment, așa că-i spuse enervată:

– Vrei să mă conduci odată acasă, sau mă duc pe jos?

– Te conduc eu, când voi crede de cuviință.

Lin încercă să deschidă ușa, dar nu reuși. Soren o prinse atunci de încheietura mâinii și o strânse cu putere. Fata se zbătu, încercând mânerul ușii cu cealaltă mână, dar bărbatul îi imobiliză brațele la spate.

– Mă doare! strigă ea, simțind că-i trosnesc oasele.

– De ce te lupți cu mine? Stai liniștită și ascultă ce am de spus.

– Ce mai vrei de la mine? țipă ea.

– Acum urmează cea mai importantă întrebare, spuse el, plimbându-și o mână pe spatele ei. Când i-ai scris totuși Teresei, ultima oară, de ce nu ai întrebat nimic de mine?

– De ce-aș fi făcut-o?

– Aveam dreptul să știu ce s-a întâmplat cu tine.

– Nu, n-ai niciun drept asupra mea, Soren.

Bărbatul o prinse de gulerul blănii și o obligă să i se uite-n ochi.

– Nu vorbesc despre drepturi și tu știi foarte bine ce vreau să spun. Îmi datorezi însă o explicație. Sau ești obișnuită să-i părăsești pe toți bărbații cu care faci dragoste, fără să le spui un cuvânt?

– Câteva sărutări, numești a face dragoste? Dumnezeule, Soren, dar nu ești primul bărbat pe care l-am sărutat.

Soren păru șocat… Câteva momente o privi lung și îndurerat, apoi îi dădu brusc drumul.

– Mai spune-mi doar atât: te-ai întors aici pentru un alt bărbat?

– I-am spus Teresei…

– Știu ce i-ai spus ei! Dacă era adevărat ce i-ai spus Teresei, atunci nu înțeleg de ce nu mi-ai spus și mie același lucru, înainte de a pleca în deplasare? Te aștepta aici un alt bărbat? insistă el. Răspunde-mi.

Lin, nu putu totuși să spună ,,da", așa că răspunse doar atât:

– Nu-i treaba ta!…. Poți, te rog, să pui capăt acestui interviu și să mă conduci acasă?

Soren porni motorul și nu mai spuse nimic. Lin îl direcționă calm, iar când ajunseră în fața casei tatălui ei, îl anunță cu un zâmbet formal:

– Lasă-mă aici.

– Aici locuiești?

– Undeva pe aproape.

– Te conduc până în fața ușii.

– Nu e nevoie, mulțumesc.

– Te conduc până în fața ușii, oricum nu plec până nu te văd că intri în casă. Vreau să știu că te-am lăsat în siguranță.

Lin se lăsă sfârșită pe spătarul scaunului:

– La jumătatea străzii, casa albă cu trei cutii poștale în fața porții.

Peste câteva minute, Soren opri în fața casei descrise de ea.

– Mulțumesc, spuse Lin.

Bărbatul, însă, o trase spre el și-i spuse șoptit:

– Ce zici de un ultim sărut?

Lin nu apucă să răspundă, că Soren își și puse buzele peste ale ei.

Tânăra se zbătu din răsputeri, dar nu reuși să-l îndepărteze. Încet-încet, sărutul deveni tot mai pasional. Când în sfârșit se văzu liberă, Lin deschise repede portiera.

– Nu e nevoie să mai cobori. Sunt în siguranță, acum.

Soren coborî totuși, și prinzând-o cu hotărâre de mână, o duse până în fața ușii de la intrare.

– Ai lăsat lumina aprinsă? o întrebă el, văzând că în sufragerie nu era întuneric la acea oră.

Cum Lin îl lăsase să înțeleagă până atunci că locuia cu o prietenă, îi răspunse grăbită:

– Nu, dar probabil colega mea a aprins-o, replică Lin, scoțând din poșetă un mănunchi de chei și descuind în grabă ușa.

– Dacă ai și cheile mașinii tale în grămada asta, dă-mi-le și-ți aduc eu mașina mâine dimineață.

– Nu e nevoie, voi suna la un service.

– Am spus că o aduc eu, spuse Soren, pentru că cei de la service nu știu unde am pus piesele pe care le-am luat, ca să nu poți porni.

– Ai făcut asta? întrebă Lin enervată.

– Ți-am spus că am vrut să vorbesc cu tine, răspunse el, desprinzând de pe inelul pe care erau înșiruite cheile, pe cele ale mașinii ei.

– Ai început să-ntreci măsura, izbucni ea și, luându-i din mâini brelocul, intră furioasă în hol.

În acel moment se auzi o altă ușă deschizându-se, după care tatăl întrebă cu o voce puternică și răgușită:

– Lin, tu ești?

Lin îi aruncă o privire rapidă lui Soren, care păru șocat și de astă dată.

Lucrurile se complicară într-un mod cu totul neașteptat și tânăra nu știu ce să mai spună.

Își închise ochii cu putere. N-avea chef de explicații la acea oră.

Apoi, se întoarse spre Soren și-l rugă insistent:

– Vrei să pleci, acum?

Într-o clipă, Soren dispăru, iar tatăl ei strigă din nou, din pragul ușii sale:

– De ce stai atât de mult acolo, ce s-a întâmplat? Vorbești cu cineva?

Lin închise ușa, după care începu să povestească despre cum i se stricase mașina și cum rugase pe cineva s-o conducă până acasă.

A doua zi dimineață când se uită pe fereastră, Lin dădu cu

ochii de mașina ei, care era parcată de partea cealaltă a drumului.

Lin coborî să facă o plimbare și, amintindu-și că Soren îi luase cheile mașinii, le căută în cutia poștală. Le găsi, într-adevăr, astfel că își petrecu jumătate din zi plimbându-se cu mașina prin oraș, făcând cumpărături și încercând să scape de durerea din sufletul ei.

Când se întoarse acasă, îl găsi pe tatăl său în sufragerie, răsfoind ziarele.

– Cine te-a condus noaptea trecută acasă? o întrebă el de cum o văzu.

– Cineva care a fost la petrecere.

– Cineva cunoscut?

– Da, l-am mai întâlnit de câteva ori până acum, răspunse Lin, mirată că tatăl său se interesa de ea cu atâta insistență.

– Tu n-ai un logodnic, nu-i așa?

– Nu, n-am…

– Dar ai douăzeci și patru de ani, nu? Nici prietenele tale de această vârstă, nu sunt măritate?

– Nu prea știu… Probabil…

– Ești o fată drăguță, continuă el. Nu ți-a cerut nimeni mâna?

– Ba da, dar n-am luat pe nimeni în serios. De ce? Te temi că rămân fată bătrână?

– Cred că nu ai de gând să rămâi nemăritată, răspunse el cu

nervozitate.

Cum Lin avu impresia că tatăl ei dorise mai de grabă să-i spună că spera că nu va rămâne pe capul lui toată viața, se simți atât de îndurerată, încât își propuse să evite de acum încolo acest subiect.

– Oricum, continuă el, trebuie să te anunț că eu mă voi căsători din nou.

Lin îl privi uimită, dar își dădu imediat seama că ar fi fost cazul să se aștepte la această veste, pentru că tatăl său și-a petrecut întotdeauna foarte puțin timp cu ea, ceea ce însemna că avea un fel de viață secretă.

Tânăra se așeză încet pe canapea, în fața lui.

– E… o femeie specială?…

– Bineînțeles că e specială, dacă mă voi căsători cu ea. Doamna Oxford, secretara mea, o știi…

În primul moment, Lin simți nevoia să râdă. Biata doamnă Oxford, atât de patetică, până la urmă a reușit, deci… Îi era foarte greu să și-o imagineze pe doamna Oxford în rochie de mireasă și cu atât mai puțin pe tatăl ei, pe post de îndrăgostit…

– Care e numele ei de botez? întrebă Lin, încercând să-și stăpânească râsul.

– Bertha.

– Așa, deci… Frumos…

Secretarele știu să intre sub pielea bărbaților mai bine decât

nevestele, își spuse Lin, amuzată.

Supunându-se totuși convențiilor, Lin adăugă:

– Felicitări…Și… Când va fi nunta?

– Nu știm, încă. Nu ne grăbim.

Brusc, Lin realiză de ce-i vorbise tatăl ei despre toate aceste lucruri… Vroia ca ea să plece de acolo, pentru ca doamna Oxford să poată veni liniștită în casa viitorului ei soț.

Un moment, inima i se strânse de durere, dar apoi își spuse că era normal ca însurăței să nu fie deranjați de fiica din prima căsătorie.

– Da, o să-mi găsesc un apartament în care să mă mut, îl anunță Lin zâmbind, pentru că nu vroia ca tatăl ei să știe cât o rănise.

– Nu e nicio grabă, răspunse el. Dacă vrei să te ajut cu banii de chirie… Vreau să spun… Caută-ți un loc frumos, draga mea, indiferent cât de mult costă.

Ce mult vroia să scape de ea, se gândi Lin, dar nu era o surpriză, pentru că știa că de fapt nu fusese niciodată… draga lui. Ca și până acum, banii nu contau, atâta vreme cât nu era obligat s-o vadă prea des.

Lin încercă însă să nu-l învinuiască de faptul că nu putea s-o iubească și-l îmbrățișă cu căldură.

A doua zi, era aproape ora prânzului când Lin își aminti că-i promisese Susanei că se vor vedea în acea zi.

Se grăbi, așadar, să se-mbrace de plecare cât putu de

repede. Nu putea s-o lase pe Susan să aștepte. Nu vroia ca prietenia lor să se strice.

Ajunse totuși aproape la timp la restaurant și se uită după tânăra fată.

Abia dacă aruncă însă o privire, și-l văzu pe Soren venind spre ea.

Lin se opri o secundă locului, apoi se-ntoarse pe călcâie și alergă grăbită spre mașină. Înainte de a intra, simți o mână puternică pe brațul ei.

– Am venit s-o întâlnesc pe Susan, spuse ea, întorcându-se nervoasă.

– Știu. Susan n-a putut veni și m-a trimis pe mine să-ți transmit scuzele ei.

– Ah, foarte drăguț din partea ta că ai acceptat să fii mesager… Sper că nu e bolnavă.

– Nu.

– Bine, mulțumesc. Acum, pot să plec?

– Te invit să prânzim împreună.

– Nu, mulțumesc… N-am timp…

– Ah, pentru Dumnezeu, încetează să te mai comporți așa cu mine.

– Nu sunt flămândă, mulțumesc.

– Atunci, poți să stai să te uiți la mine cum mănânc, dacă așa vrei. Mie mi-e foame, spuse el și o obligă, strângând-o și mai tare de mână, să-l urmeze în restaurant.

Un moment, Lin se gândi să se lase jos, cum fac copiii, să n-o mai poată trage astfel, dar influența civilizației era mult mai puternică în caracterul ei decât într-al lui, reflectă ea.

Tot ce putu face, așadar, fu să-i răspundă cu ironie:

– Da, cred că e o mare onoare pentru mine să te privesc cum mănânci, dar aș fi preferat totuși să te fi gândit la altă fată, în acest sens. De ce nu ai luat-o pe Rhoda cu tine, să mâncați împreună de prânz, dacă te simți atât de singur?

– De ce-aș fi făcut-o?

– Pentru simplul motiv că e frumoasă și că te îndrăgește.

– Da, dar vorbește prea mult, nu mai poți să scoți un cuvânt, în prezența ei. E inepuizabilă.

– E foarte frumoasă, așa că i se poate ierta asta… Te poți considera norocos că se uită la tine.

– Da… Mă dorește…Dar nu mă agasează cu asta… Se teme de mine…

– Ah, probabil ai aplicat și cu ea metodele tale de om al cavernelor.

Soren se întoarse spre ea, amuzat.

– Nu e nevoie de asemenea tehnici cu ea. E cea mai docilă și mai dulce ființă din lume, doar că ea mă vede ca pe un om de știință, un intelectual… Și intelectualii o inhibă. Așa că preferă, totuși, să rămânem buni prieteni.

– Chiar ți-a spus ea, asta? întrebă Lin, privindu-l neîncrezătoare cu coada ochiului.

– Rhoda spune tot ce-i trece prin cap, replică el, în timp ce intrară în restaurant și o așeză pe scaun la prima masă liberă care le ieși în cale.

După câteva momente își făcu apariția chelnerul și Soren comandă două cafele, câteva sandvișuri și o plăcintă mare cu brânză.

– În cazul în care te vei răzgândi, voi comanda și pentru tine de mâncare, spuse el, așezându-se mai comod pe scaunul din fața ei.

În scurt timp, chelnerul se întoarse cu cele comandate, dar, deși afirmase că-i este foame, Soren nu se atinse de mâncare.

În schimb, începu să soarbă încet din cafea, cu ochii în ceșcuță.

Lin își luă și ea cafeaua mai aproape și, pentru a rupe tăcerea, înainte de a gusta din licoarea atât de îmbietoare, spuse pe un ton rece și distant:

– Mulțumesc că mi-ai adus mașina, azi-dimineață.

– Da, ai avut noroc că ți-am furat cheile potrivite. Cel cu care împarți… locuința, ți-a făcut cadou mașina?

– Da… Dar…

– Și ceasul?… Și lanțul cu medalion pe care-l purtai aseară?… Și… blana, bineînțeles…

Inima tinerei se strânse de durere, dar nu spuse nimic.

– Da, e foarte generos, continuă Soren…

– E destul de bogat, își permite, spuse ea, cu toate că mai

înainte intenționase să-i spună adevărul. În cele din urmă, însă, ascultă de vocea mică din interiorul ei, care șopti: mai așteaptă.

– Și când te gândești că i-ai spus Teresei că n-ai fost niciodată înstărită. Eu m-am îndoit de asta și văd că am avut dreptate. De fapt, n-am prea crezut nimic din cele ce le-ai spus despre tine. Totul, în ființa ta, trădează răsfățul în care ai trăit. Pe de altă parte, părea că te temeai tot timpul de ceva, ca și cum ai fi avut un secret și te temeai că-l vom descoperi. După ce te-ai îndrăgostit de mine, te-ai temut și mai mult și ai fugit.

– Dar nu ți-am spus niciodată că sunt îndrăgostită de tine, replică ea. Nu ți-am făcut niciun fel de promisiuni.

– E adevărat… Ai vrut să ai toate căile deschise…

– Ce vrei să spui?

– Înseamnă că am fost nebun… Am încercat să răspund rațional la toate contradicțiile descoperite la tine. Când Teresa mi-a spus că tu și cu Susan vă întâlniți, m-am gândit că e mai bine să vin să te văd și să-mi explici între patru ochi totul. Am venit aici, am întrebat-o pe Susan unde locuiești, dar nu știa… Am întrebat-o unde lucrezi… Habar n-avea… Atunci, am început să mă întreb de ce n-ai vrut să vorbești la telefon cu mama mea… De ce nu i-ai spus Susanei mai multe lucruri despre viața ta de aici…. Nu mi-a plăcut această atitudine, dar mi-am spus că e mai bine să vin să aflu ce anume te-a determinat să te comporți așa… Poate e ceva la care nu m-am gândit…

Lin continuă să tacă… Nu-i putea spune adevărul, dar nici nu vroia să-l mai mintă.

– Am găsit o singură explicație pentru faptul că mi-ai vorbit noaptea trecută despre concubinul tău ca fiind … o ea… E treaba ta cum trăiești și cu cine, Melinda, dar dacă ascunzi aceste lucruri, înseamnă că ți-e rușine de ele.

Lin fu pe punctul să protesteze, dar vocea interioară o opri din nou….

– Nu-l iubești pe cel cu care stai.

Lin se uită în cafeaua ei rece, fără să spună nimic nici de data asta.

– Nu-l iubești, nu-i așa? insistă Soren.

– Sunt foarte atașată de el, totuși, spuse ea, gândindu-se că era totuși un adevăr.

– Ai locuit cu el și înainte de a veni la noi?

– Da.

– Ai fost alungată sau ai avut nevoie să iei o pauză de el?

– Am vrut o schimbare… Pentru un timp…

– De ce? Te plictisește?

Lin zâmbi ușor, pentru că, deși tatăl ei n-o plictisea, știa prea bine cât de plictisit se simțea acesta în prezența ei.

– Am ghicit? întrebă Soren. Te plictisește, iubitul tău bătrân?

– Bătrân?

– L-am văzut sâmbătă noaptea, pentru o clipă. E mult mai bătrân decât tine.

– E de vârstă mijlocie, nu e bătrân.

– E căsătorit?

– A fost căsătorit, spuse ea rece, enervată de faptul că o credea capabilă să stea cu un bărbat căsătorit.

– Și... A divorțat din cauza ta?

– Nu.

– Speri că se va căsători cu tine?

Lin simți că-l detestă, așa cum simțise prima oară când îl văzuse, în clădirea poștei. Ca și atunci, se abținu cu greu să nu-i tragă o palmă.

– E foarte amuzant ce ai spus acum, replică ea, pentru că mi-a spus chiar ieri că intenționează să se căsătorească din nou.

– Presupunând că ți-aș cere să-l părăsești și să te căsătorești cu mine, Melinda, ce-ai spune?

Un moment, tânăra se simți tentată să spună ,,da" și să lase soarta să facă restul.

Dacă i-ar fi spus că o iubește, în mod sigur n-ar fi avut puterea să-l refuze. Dar privirea lui era rece și cinică și nu putu să nu se-ntrebe ce joc sadic plănuia să pună în aplicare?

Astfel, uitându-se lung în ochii lui, îi răspunse aproape fără glas:

– Aș fi spus ,,nu"...

– Nici nu mă așteptam la altceva, spuse el, cu un surâs amar. Una ca tine nici n-ar fi putut face altfel.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? spuse Lin, cu

răsuflarea întretăiată de nervozitate, după care se ridică în picioare.

Nu putea însă să nu recunoască faptul că Teresa îl cunoștea foarte bine și că reacționase pe linia descrisă de ea… Închipuindu-și că era o femeie ușoară, îi vorbise cu toată ura pe care o avea pentru astfel de ființe.

După ce Lin se îndepărtă câțiva pași, Soren o strigă, totuși:

– Doar o clipă…

Lin se întoarse și când îi văzu expresia, simți un cuțit în inimă. Se ridicase și el în picioare, iar trupul îi era atât de tensionat, încât tânăra se gândi imediat la un matador care se pregătea pentru lovitura de grație.

– Nu cred că ești o persoană potrivită pentru a fi prietenă cu sora mea. Sunt de acord că ai fost drăguță cu ea, dar nu-ți permit s-o mai întâlnești. Îi voi spune că nu vrei să mai ai de-a face cu familia Wingard.

– Nu poți face asta! exclamă Lin, îndurerată, făcând cele câteva persoane din apropiere să se-ntoarcă surprinse spre ea.

Apoi, mult mai încet, adăugă:

– Soren… te rog… Voi pune capăt prieteniei mele cu Susan, îți promit, dar lasă-mă s-o fac treptat… Nu pot să-i provoc un asemenea șoc.

Soren se relaxă, încet-încet și după ce se gândi câteva clipe, spuse oftând:

– Bine… Îți dau timp pentru asta… Ești… foarte legată de

Susan, nu-i așa?

– Da… Mulțumesc….

După asta se îndreptară spre ieșire și, unul dintre studenții care stăteau pe margine, văzând mâncarea rămasă pe masă neatinsă, se grăbi să-l întrebe:

– Ați plecat?

– Da, răspunse Soren… Poți lua totul…

Lin privi impresionată spre tânărul care se așeză la masa de la care se ridicaseră ei…

– Hm, spuse ea, măcar am făcut un bine, cuiva, astăzi.

Când ajunseră în stradă, Lin îl privi amuzată și-i spuse cu un zâmbet mai prietenos…

– La revedere… Nu trebuie să-ți mulțumesc pentru prânz, pentru că n-am luat nimic.

– Tacă-ți gura, o repezi Soren, dar tânăra continuă:

– Acum că știi adevărul despre mine, te poți căsători liniștit cu Rhoda…

– Am spus să-ți ții gura, n-ai auzit? replică el.

Tânăra însă nu putu să-l asculte, pentru că dac-ar fi făcut-o, ar fi izbucnit în lacrimi.

– Va trebui însă să-ți schimbi tactica, pentru a n-o mai face să se teamă de tine.

Soren scoase un răcnet de enervare, apoi o prinse de gulerul blănii și, scuturând-o din toate puterile, îi spuse din nou:

– Taci din gură!

Lin crezu că-i va rupe gâtul zgâlțâind-o în asemenea hal, dar, în schimb, bărbatul o sărută în cel mai extraordinar mod pe care și l-ar fi putut închipui vreodată: apăsat, nervos și îngrozitor de senzual și de dureros.

Trecând grăbiți pe lângă ei, câțiva tineri începură să râdă foarte sonor.

Încercând din răsputeri să-și revină, Lin se retrase un pas.

– Nu era mai bine dacă ne-am fi spus calm la revedere, ca două persoane civilizate? Nu e un loc tocmai potrivit pentru scene atât de dramatice, spuse ea. Chiar trebuia să avem această amintire atât de urâtă? Nu era mai bine să uităm totul, fără să ne certăm?

– Eu nu pot uita…

Durerea de pe fața lui era atât de mare, încât Lin simți că-l iubește mai mult ca niciodată. Inima i se strânse și se întrebă de ce fusese necesar să-și facă atât de mult rău unul altuia?

– Trebuie să plec, acum, spuse ea. Voi întârzia la serviciu… Nu mă conduce, te rog…

Fără să mai privească în urmă, începu să alerge pe cărarea îngustă care dădea în strada principală și nu se opri până nu ajunse aproape de clădirea în care se afla biroul ei.

Lacrimile începură să-i curgă în neștire pe obraji și un bătrân se opri imediat lângă ea, întrebând-o:

– Pot să vă ajut cu ceva?

Lin ar fi vrut să-i răspundă:„ Nu… Nu mai e nimic de făcut… Simt că mor…Înăuntrul meu… am murit, deja…"

În schimb, zâmbi ușor și spuse șoptit:

– Mă simt bine, mulțumesc.

Chiar dorise Soren să se însoare cu ea? se întrebă Lin… Chiar după ce crezuse că e amanta unui alt bărbat?

Nu va ști niciodată dacă a vorbit serios sau nu.

Brusc, simți că asta o durea cel mai rău: că nu va ști niciodată adevărul… Dorise, într-adevăr, s-o ia de soție?

Capitolul 10

Peste câteva zile, Lin o sună pe Susan și-i propuse să se-ntâlnească sâmbătă, pentru a merge împreună la un film. Îi spuse de asemenea s-o cheme și pe Rhoda, dar fata îi răspunse că aceasta avea deja stabilit un alt program.

Lin ar fi vrut să știe dacă Rhoda se va întâlni sâmbătă cu Soren, dar nu îndrăzni să întrebe.

Totuși, sâmbătă, Susan îi spuse din proprie inițiativă:

– Rhoda s-a întâlnit azi cu unul dintre băieții care au fost la petrecere. Cel cu cravată galbenă, cred că ți-l amintești.

Lin nu-și amintea de niciunul dintre invitații din acea seară, pentru că nu avusese ochi decât pentru Soren. Totuși, zâmbi și spuse:

– Ah, da, sigur că-mi amintesc, după care o prinse de braț și intrară în clădirea cinematografului.

La despărțire, Susan o sărută pe Lin pe ambii obraji și o întrebă:

– Ne vedem luni la prânz?

– Ah, voi fi foarte ocupată săptămâna care vine, Susan, dar sună-mă pentru lunea următoare.

– Bine, răspunse fata și se îndepărtă.

Probabil îi va fi foarte ușor să uite de mine, își spuse Lin, acum că o are pe Rhoda, dar ce voi face eu?

Săptămâna care urmă, Lin începu să se intereseze de un apartament în care să se poată muta. Cum nu dorea să profite de faptul că tatăl ei se oferise s-o ajute, nu se gândise la ceva foarte scump.

Tocmai atunci, una dintre colegele ei de serviciu o informă că cea de-a treia fată care stă în apartamentul în care locuiește ea s-a mutat, astfel că Lin va putea ocupa camera rămasă liberă.

Într-una din seri, după lucru, Lin se duse, așadar, să vadă despre ce era vorba.

Încăperea era destul de mare și de primitoare, însă baia era folosită de încă patru fete. Bucătăria era utilată cu toate cele necesare și, ceea ce era cel mai important pentru ea, fetele erau extrem de liniștite.

În cele din urmă, Lin se hotărî să se mute acolo.

Când își anunță tatăl, acesta surâse satisfăcut, deși cuvintele lui exprimară altceva:

– Iubito, ți-am spus că nu e nicio grabă.

Spre sfârșitul săptămânii, doamna Oxford rămase la cină și Lin o întrebă când va fi exact data nunții.

– Ah, într-o sâmbătă din luna viitoare, dar n-am stabilit încă.

Lin se oferi să-i ajute cu pregătirile, dar tatăl ei interveni prompt:

– Nu va fi nevoie, pentru că va fi doar o căsătorie civilă, urmată de o masă la restaurant pentru câțiva prieteni comuni și pentru rudele Berthei.

Lin se întrebă dacă biata Bertha va face ea singură oficiile de primire.

– Mătușa Vera și unchiul Bill nu vor fi invitați? întrebă Lin.

– Ah, ba da, nu-i așa, Bertha?

Lin nu observă nicio diferență în comportamentul tatălui ei față de Bertha în calitate de viitoare soție și Bertha secretara. Părea că sunt împreună de o mulțime de ani. Poate totuși, își spuse Lin, în viața privată era mult mai afectuos. Un motiv în plus să dispară din casa lor.

Lin crezuse că Soren se întorsese la Wellington, astfel că fu extrem de surprinsă când Susan îi spuse, la următoarea lor întâlnire, că acesta e încă la ele.

– Dar… pentru cât timp a venit aici? întrebă Lin, surprinsă.

– Cred că va mai sta încă vreo două săptămâni. Ți-am spus că va veni și mama aici, pentru câteva zile?

– Nu, nu mi-ai spus… Susan, trebuie să zbor… Azi avem îngrozitor de mult de lucru la birou. Ne vedem curând.

Își dorea foarte mult s-o reîntâlnească pe Teresa. Va vorbi cu Susan să le aranjeze o întâlnire.

Vineri seara, Lin își împachetă toate lucrurile, cu excepția celor de care avea nevoie a doua zi dimineață. Goli cele două dulapuri și puse toate lucrurile într-o cutie care-i rămăsese de la mama sa, în care fusese un câine mare de pluș, pe care aceasta i-l cumpărase. Își luă, de asemenea, cele câteva cărți rămase din copilărie, o cutie mare de ciocolată, pe care n-o deschisese, dar în care știa că era o bonetică și o jachetă care nu fusese purtată niciodată. Lângă cutie, așeză un album cu fotografii. Până la urmă, însă, luă albumul de acolo, pentru a putea închide cutia în care-și strânsese lucrurile.

Erau ani de când nu mai văzuse acele fotografii, se gândi Lin.

Cum tatăl ei nu era acasă și-i spusese că va veni târziu în acea seară tânăra luă albumul și se duse în sufragerie. După ce se așeză confortabil într-unul dintre fotolii, începu să-l răsfoiască emoționată, zăbovind mai mult la paginile în care erau fotografiile mamei ei.

În timp ce stătea așa, meditând cu albumul pe genunchi, auzi cu surprindere soneria de la intrare. Puse albumul sub braț și, după ce aprinse lumina din hol, se uită cu atenție pe vizor. Vizitatorul era… o femeie…

Deschise încet ușa și Teresa îi zâmbi în stilul ei puțin timid:

– Bună, Lin… Pot să intru pentru câteva minute?

– Teresa! exclamă Lin, încercând să zâmbească la rândul ei, deși se simți deranjată de această vizită neanunțată. Bunele maniere îi cereau însă să se comporte ca și cum această întâlnire i-ar fi făcut cu adevărat plăcere.

– Bineînțeles, intră, spuse ea și deschise ușa mai mult. Să mergem în sufragerie, adăugă ea.

Teresa se supuse și scoase o exclamație de surpriză la vederea mobilei luxoase, a covorului scump și a obiectelor de decor deosebite.

– Sunt foarte fericită să te văd, Teresa, spuse Lin și de data asta chiar simți că e adevărat.

Femeia își dădu jos paltonul și-l puse pe scaun, lângă ea.

– Pot să-l pun în cuier? întrebă Lin.

– Stă foarte bine aici, răspunse Teresa zâmbind stingher, după care se așeză.

În mod sigur, își spuse Lin, își dăduse seama până acum că nu dorise să mai ia legătura cu ea.

– Și acum, Lin, spune-mi, te rog, de ce i-ai îndrugat atâtea vrute și nevrute lui Soren?… De ce l-ai mințit că trăiești cu un bărbat în vârstă?

Un moment, Lin vru să spună că era adevărat, însă realiză că Teresa zâmbea, amuzată de întreaga poveste.

Lin se așeză pe scaunul din fața ei și începu să râdă.

– Soren e foarte furios și a crezut, într-adevăr, că ești o femeie întreținută.

– Tu, însă, n-ai crezut.

– Oh, Lin, cum era să cred?

– Mulțumesc, răspunse tânăra, de data asta extrem de serioasă.

– Te cunosc destul de bine și mă mir că Soren n-a reușit să-și dea seama ce fel de fată ești. De ce te-ai supărat atât de mult pe băiatul meu?

– Dar eu nu i-am spus nimic de felul acesta. A fost ideea lui și eu n-am negat.

– Dacă ai vrut să te răzbuni pe el pentru aceste gânduri mizerabile, pot să-ți spun că ai reușit din plin, pentru că acum suferă, îngrozitor.

– Ah, spuse Lin, distrusă… N-am vrut să-l fac să sufere…Pot să-ți ofer o cafea, Teresa?

Lin se ridică brusc, uitând de albumul de sub braț, astfel încât acesta căzu pe măsuța de cafea dintre ea și Teresa, iar fotografiile care fuseseră puse în album fără a fi prinse, se împrăștiară pe covor.

Teresa se lăsă într-un genunchi și luă una dintre ele, în timp ce Lin le adună pe celelalte…

– Oh, spuse ea, uitându-se cu atenție la fotografia veche… Ce copil frumos… Ești tu, nu-i așa?

– Da…

Femeia scoase din buzunarul paltonului o fotografie și o puse pe masă, lângă cea care căzuse pe covor…

Lin nu avu nevoie de mai mult de două secunde pentru a descoperi că erau identice.

Apoi, o cuprinse pe Teresa strâns în brațe și începu să plângă…

– Întotdeauna porți această fotografie cu tine? întrebă Lin, printre sughițuri…

– Da… De aproape douăzeci și patru de ani, spuse ea, după care șterse ochii tinerei cu o batistă pe care o luă din buzunarul sacoului ei elegant, din catifea bej. Nu trebuie să plângem în acest moment, continuă Teresa.

– Nu, nu trebuie să plângem, spuse și Lin.

– Ah, iubita mea copilă, ce frumoasă te-ai făcut…

– Cred că semăn cu mama mea…

– Poți să mă ierți, iubito?

– De ce? Pentru că mi-ai dat viață?

– Pentru că te-am părăsit, dar toată lumea mi-a spus că e mai bine să cad de acord să fii înfiată de cineva care îți poate oferi mai mult decât puteam eu. E dificil pentru o femeie singură să crească un copil. Am vrut să fac tot ce putea fi mai bine pentru tine.

– Știu…Mama mea… Mama mea adoptivă a păstrat cu sfințenie această fotografie și hăinuțele pe care le-ai făcut tu. Le mai am încă. Tatăl meu mi le-a dat când am împlinit cincisprezece ani.

– Cred că mama ta adoptivă a fost foarte drăguță cu tine.

– Poate… Cred că da… Nu-mi amintesc foarte bine…Dar mi-a lipsit foarte mult după ce a murit.

– Și… tatăl tău? Din ceea ce mi-ai spus, am dedus că n-ai ținut niciodată prea mult la el.

– Nu… Aceasta e casa lui… Mă voi muta de aici, mâine. Totuși, a fost destul de dificil pentru el, după moartea soției sale, să mă crească…. Știi… Cred că nu-i prea plac copiii. De fapt… Cum ți-am mai spus…M-a crescut sora lui. Și ea a făcut tot ce-a putut pentru mine.

– Ah, Lin, noi toți am vrut să fii fericită și tu n-ai fost niciodată…

– Ah, ba da, am avut întotdeauna tot ce mi-a fost necesar și cât timp a trăit mama mea adoptivă, am fost foarte mulțumită de viața mea.

– Da, ai avut mai mult decât alți copii, dar eu mi-am dorit ca fiica mea să fie iubită.

– Da, sunt sigură că ți-ai dorit asta… Bem o cafea?…

Cele două femei intrară în bucătărie, pregătiră cafeaua și se întoarseră cu cești cuțele în sufragerie.

– Ai știut toate acestea când ai venit la noi? întrebă Teresa.

– Da… Am vrut să-mi cunosc părinții naturali, în special pe mama mea. Cu un an în urmă, am început să fac investigațiile necesare. N-a fost prea ușor, desigur, pentru că adopțiile sunt confidențiale. Am făcut un curs de asistent social… N-am vrut ca tu să știi cine sunt, pur și simplu vroiam să te văd…Am aflat

că locuiești în Paikea, adresa… Dar n-am știut cum să fac, ce motiv să găsesc, ca să pot să-ți fac o vizită… Pe urmă, am văzut anunțul… A fost…

– Providențial, răspunse Teresa.

– Da, și nu puteam să pierd această șansă de a te cunoaște.

– Ah, Lin, îți dai seama cât de greu mi-a fost că n-am știut atât de mult timp nimic despre fetița mea?

– Da. Dar nu puteam să-ți spun…Nu știam dacă vrei să se afle. Nu știam dacă i-ai spus lui Ray de mine…

– Cerule… Crezi că am putut să mă căsătoresc cu cineva și să nu-i spun un asemenea lucru?

– Nu puteam să acționez iresponsabil. Nu vroiam să creez nimănui probleme…

– Soren…Ai crezut că e fiul meu…

– Da… La început… Am fost geloasă…Pe urmă…

– Pe urmă ai început să-l iubești, dar l-ai părăsit pentru că nu vroiai să se afle „secretul" meu….

– Nu mă puteam căsători cu Soren.

– De ce?

– Pentru că… s-ar putea descoperi…

– Ce? Că am avut un copil ilegitim cu douăzeci și patru de ani în urmă?

– Teresa, el te adoră. Te divinizează, chiar… pentru el, ești o sfântă… Nu puteam să mă căsătoresc cu el și să-i ascund un asemenea lucru, iar dacă i-aș fi spus, ar fi avut desigur un șoc…

– De asta l-ai respins? Pentru a nu-i strica imaginea pe care și-a făcut-o despre mine?

– Ai înțeles asta?

– Da, și pot să-ți spun că n-am auzit ceva mai ciudat în toată viața mea. Știu că lui îi place să mă țină pe piedestalul pe care m-a așezat, dar eu refuz să rămân acolo, doar pentru a satisface simțul lui de proprietate. E timpul să învețe să iubească o femeie pentru ceea ce este ea, nu pentru ceea ce crede el că e sau ar trebui să fie. Cred că trebuie să-l informez că viața e pur și simplu viață.

Cu o expresie hotărâtă, Teresa își puse paltonul.

Alarmată, Lin o cuprinse de braț:

– Teresa, nu-i poți spune… Cine știe cum va reacționa.

– Cred că asta îl va aduce în sfârșit cu picioarele pe pământ. Să plătească, dacă s-a purtat cu fiica mea ca un mercenar…

– Dar i-am dat motive.

– Cum o să te cred, Lin? Ai făcut foarte bine că l-ai pedepsit pentru că a crezut că ești o femeie ușoară.

– Nu știu… Chiar dacă a spus asta, părea că nu crede nici el ce spune…

Deodată, ușa de la intrare se deschise și tatăl ei intră înăuntru.

Avea o expresie destul de mulțumită, ca și cum și-ar fi petrecut seara într-un mod romantic.

Când dădu cu ochii de Teresa, o cercetă îndelung.

Cum Lin întârzie să facă prezentările, Teresa îi întinse mâna și-i spuse zâmbind:

– Dumneavoastră cred că sunteți domnul Blake. Eu mă numesc Teresa Wingard.

– Ah, da, cred că la dumneavoastră a lucrat Lin…

– Exact, replică femeia. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. E o fată extraordinară. Cred că sunteți mândru de ea.

– Ăăă… Da… Sunt, răspunse el destul de vag, arătând încă foarte surprins.

– Păi… Eu tocmai plecam… A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnule Blake.

Lin o conduse spre ieșire.

– Teresa…Crezi într-adevăr că vei putea…?… Soren e încă în Auckland?

– Da, cred că voi putea, spuse femeia zâmbind. Soren mă așteaptă.

– Afară?

– Nu. Mă așteaptă la hotel. I-am promis să mă-ntorc și să-i spun ce am vorbit cu tine.

– El… te-a trimis?

– Nu… Dar când a aflat că vreau să te văd, m-a rugat să încerc să te conving să renunți la… ceea ce credea el că e acum viața ta.

– Și… acum… ce crezi că va face?

– Cred că va dori să te vadă imediat. Vei mai fi aici, puțin

mai târziu? Știu că nu e o oră potrivită, dar sunt convinsă că nu voi putea să-l opresc.

– Da, voi fi aici… Nu te îngrijora, știu că va fi mai bine ca lumea să creadă că ești doar nora mea…

– Voi putea să-ți spun Ma…?

– Voi fi încântată.

Lin închise ușa cu grijă după plecarea Teresei și se întoarse în sufragerie.

Tatăl ei era încă acolo, plimbându-se în susul și-n josul camerei.

– Pare o femeie încântătoare, spuse el.

Lin se întrebă care ar fi fost reacția tatălui ei dacă i-ar fi spus: „e mama mea"…

– Da, cred că mă voi căsători cu fiul ei.

– Chiar? întrebă el, privind-o de astă dată cu toată atenția. Te-a cerut de soție?

– Da, dar nu i-am dat niciun răspuns, deocamdată.

– Păi… Ar fi foarte frumos, replică el, după care se apropie de ea și-i puse o mână pe umăr…

– Ca să vezi!… continuă el. Micuța mea fetiță se va căsători.

Lin îl sărută pe obraji… Avea, totuși, o mare afecțiune pentru omul care încercase atât de mult s-o iubească, dar nu reușise niciodată.

– Vrei puțină cafea, tată?

– Nu, cred că voi merge la culcare. Tu mai stai?

– Da… Îl aștept pe Soren… Soren Wingard…

– Ah, el e…

– Da…

– Pot să rămân și eu și să-l întreb despre intențiile lui?

– Nu știu… ce să spun… Cred că ar fi mai bine să-i dau răspunsul meu mai întâi, și tu să-l vezi în altă seară.

– Bine, draga mea…Atunci, îl voi întâlni altă dată. Dar… știi cumva ce proiecte are în legătură cu căsătoria?

– Nu, dar… vom afla totul, la momentul potrivit…

După ce tatăl ei se retrase în dormitorul lui, Lin se duse și ea în camera ei, făcu un duș și se îmbrăcă într-o cămașă de noapte din voal, albastră, tivită cu blăniță de aceeași culoare. Se machie puțin, apoi nu-i rămase decât să aștepte.

Când soneria de la intrare se auzi în sfârșit, Lin coborî nerăbdătoare, dar în momentul în care deschise ușa, se trase câțiva pași înapoi.

Soren era negru de enervare.

Lin îl invită totuși în sufragerie.

– Văd că te-ai speriat de mine.

Bineînțeles, se gândi Lin… Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

– De ce m-aș speria de tine? replică ea.

– Pentru că sunt pe punctul să te strâng de gât, răspunse el.

Oh, Dumnezeule, își spuse ea, de data asta Teresa se înșelase. Ceea ce aflase despre ea îl șocase.

– Tatăl meu e acasă și dacă te atingi de mine voi țipa, spuse ea văzând că se apropie cu pași înceți.

– Când a avut tatăl tău grijă să te protejeze? rânji el.

Auzindu-l spunând acestea, Lin îl plesni peste față cu toată puterea.

Bărbatul îi prinse imediat mâinile și, ducându-i-le la spate, își lipi buzele de ale ei, într-un sărut plin de enervare.

După asta, îi desfăcu repezit cămașa de noapte și începu să-i mângâie sânii într-un mod ciudat și deosebit de plăcut, în timp ce sărutul i se transformă într-unul plin de căldură și de pasiune.

Furia ei se metamorfoză, treptat, într-un răspuns la fel de pătimaș și de fierbinte.

Degetele lui se mișcară acum cu delicatețe în jurul urechilor ei, în josul gâtului și pe spate, în timp ce gura lui se apropie de urechea ei, șoptindu-i cuvinte din ce în ce mai pătimaș.

Lin îi șopti numele cu o dorință nestăpânită și Soren o întinse pe canapea, ridicându-i cămașa de noapte și sărutându-i înnebunit coapsele.

Lin se ridică puțin și, mângâindu-i părul, îl întrebă șoptit:

– De ce-ai fost atât de nervos?

– Am fost nervos??

Lin râse și-i cuprinse obrajii în palme.

– Da, ai spus că vrei să mă strângi de gât…

– Poate chiar o să fac asta, după ce voi termina ceea ce am

de îndeplinit acum.

– Sună… incitant, râse ea din nou, privindu-l cu tandrețe… Și… ce vrei să faci cu mine?…

– Să mă căsătoresc cu tine… Și să fac dragoste cu tine tot timpul și pentru totdeauna…

– Păi… asta înseamnă că nu vei termina cu mine niciodată.

– Nu, dar vei fi strangulată… în iubirea mea…

– N-are niciun sens ce spui acum, râse ea din nou.

– Iubiții nu trebuie să caute sensuri…

Lin îl strânse la piept… N-avea niciun sens, într-adevăr, să lungească acea discuție…

– Tu ești iubitul meu? întrebă ea, cu căldură.

– Da… Pentru tot restul vieții noastre.

– Dar… nu m-ai cerut în căsătorie…

– Data trecută mi-ai spus care ar fi răspunsul tău dacă aș face-o, așa că nu voi risca întrebându-te…

Lin își lăsă capul pe spate, râzând din toată inima…

– Atunci, cum poți să știi dacă sunt de acord sau nu?

– Vei fi, replică el, sărutând-o din nou…

– Da. Admit… Sunt…Te-a întristat ce ți-a spus Teresa?

– M-a lăsat mască, recunoscu el…

– Îmi pare rău… Poate era mai bine dacă nu-ți spunea.

– Ah, mi-am revenit repede, răspunse el… Crezi că sunt atât de slab de înger?

– Nu știu… M-am temut că vei fi rănit…

– Rănit? Cum să mă rănească vestea că fata de care sunt îndrăgostit e fiica femeii pe care am iubit-o cel mai mult pe lume, până acum?

– Nu… Nu mi-ai spus niciodată că ești îndrăgostit de mine.

– Nu mi-ai mai dat această șansă. Ai fugit…

– Am crezut că așa-i mai bine…Mi-a fost teamă să nu se descopere secretul Teresei și să creez probleme în familie. Era de datoria mea s-o protejez și să te feresc și pe tine de un șoc… Nu ești dezamăgit, acum că știi toate acestea despre ea, nu?

– Cum să fiu? O iubesc și o respect de când aveam unsprezece ani și asta nu se poate schimba. În plus, mi te-a dat pe tine.

– Dar când ai venit, erai atât de furios… Sper că nu te-ai certat cu ea…

– Când m-am despărțit de ea, încă n-am înțeles ce anume mă durea atât de tare, dar până am ajuns aici, am descoperit: faptul că mi-ai ascuns atât de multe lucruri. Prea multe omisiuni. De ce m-ai lăsat să cred toate acele lucruri?

– Pentru că dacă le-ai crezut…m-am gândit că nu mă iubești destul…

– Trebuia să le negi… Nu erau adevărate, așa că era cel mai normal să le negi… Am sperat din tot sufletul că vei nega… Nu ți-aș fi cerut dovezi…

– Teresa a știut că nu e adevărat, fără să-i fi spus eu.

– Da… știu… Mi-a spus și mie…Dar dacă tu n-ai negat…

Iartă-mă, iubito, mai am încă multe de învățat…

– Da, te voi învăța să mă iubești și să crezi în mine, spuse ea, sărutându-i fruntea.

– Promite-mi…

– Da… Îți promit că nu te voi mai părăsi niciodată și dacă tu mă vei părăsi pe mine, voi aștepta să te-ntorci…Promit…

– Dar n-o să te las să pleci și nici n-o să te părăsesc, niciodată. Niciodată, cât voi trăi.

– Cred că mă iubești foarte mult, dacă ai vrut să mă iei de soție, chiar și atunci când ți-ai imaginat că stau cu un alt bărbat.

– Nu te-am convins până acum de asta?

– Faptele însemnă mai mult decât vorbele.

– Da? Bine, spuse el întinzând-o pe canapea. Unde e tatăl tău? adăugă el, încet.

– În patul lui. Vrea să te vadă mâine, pentru a-i spune ce intenții ai cu fata lui.

– Bine… Dar mi-ai spus că-l vei striga dacă te ating…

– Dar nu m-ai atins.

Soren o prinse în brațe și o sărută pe gură, cu aviditate.

– Strigă…

– De ce? Sunt în pericol?

– Tu ce crezi?

– Niciodată… cu tine, spuse ea printre sărutările fierbinți.

– Nu te mai temi de mine?

– Mă mai tem doar că s-ar putea să vină o clipă când n-o să

mă mai iubești.

– Atunci, n-ai de ce să te temi de nimic pe lumea asta, pentru că această clipă nu va veni niciodată.

– Teresa te așteaptă? îl întrebă ea, sărutându-l din nou.

– S-a dus la apartamentul fetelor. Vroia să se culce devreme.

– Și eu ar fi trebuit să mă vâr în pat devreme seara asta, pentru că mâine mă mut.

– Unde? Lin îi spuse și Soren o îmbrățișă strâns.

– Te-am prins la timp…

– Da… Mâine, ar fi fost prea târziu.

– Despachetează totul… Ne vom căsători cât vom putea de repede, după care ne vom muta în noua noastră casă.

– Ah, aș fi foarte fericită, râse ea… Ce diferită va fi ziua de mâine față de ceea ce-am crezut eu…

– E mai bine?

– Infinit mai bine…E… minunat!

Pentru prima dată în viața ei, Lin se gândi cu o emoție nesfârșită la ce-i va aduce ziua de mâine. Unele lucruri vor fi extraordinare, altele poate dureroase, dar Soren va fi cu ea. Va împărți cu el fericirea și durerea va fi mai puțin intensă, alături de el.

Oh, da… De data asta, abia aștepta să vină ziua de mâine.

Sfârșit